

JURNALUL

Nr. 86

Anul III

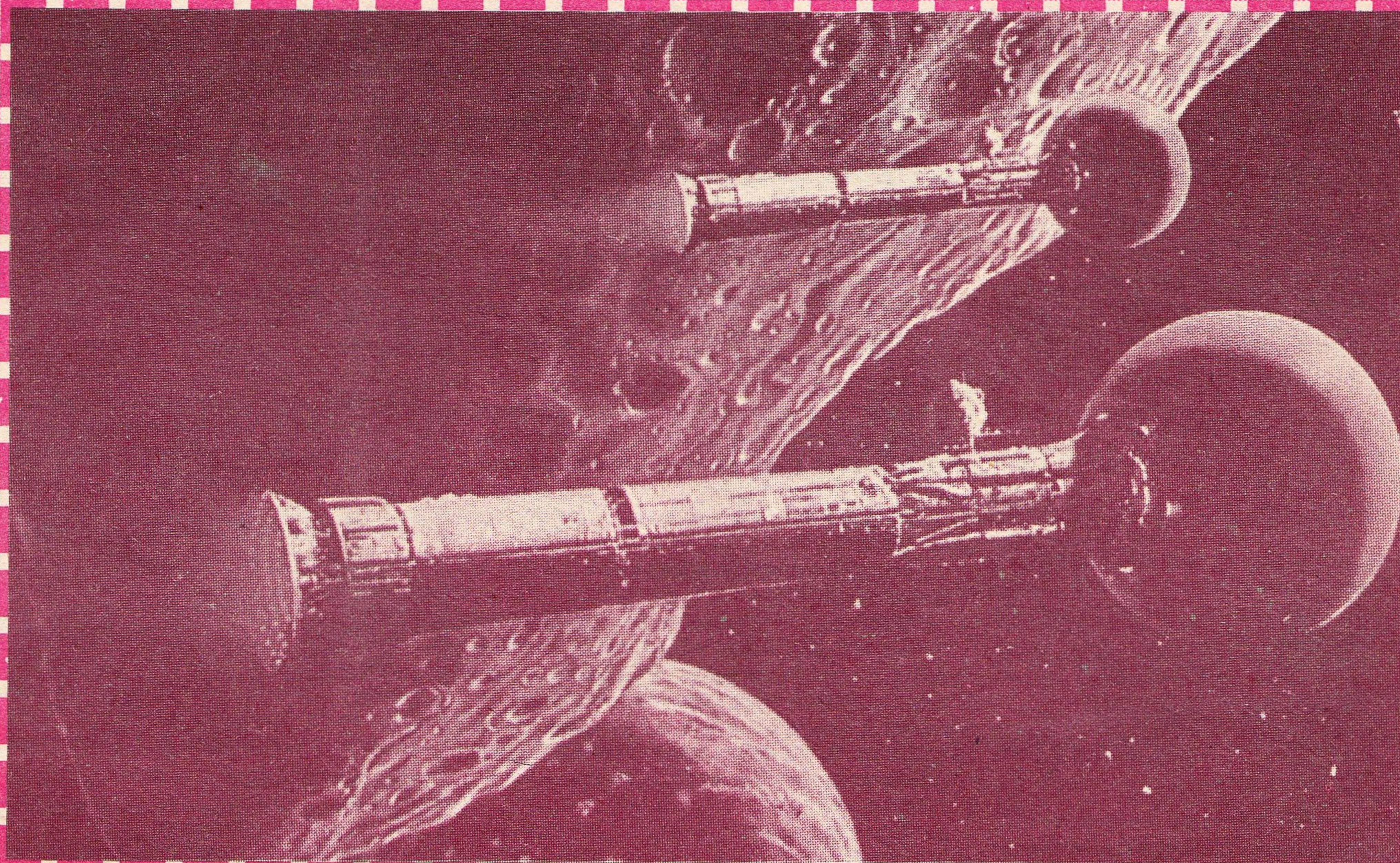
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION

16 pagini ■ 150 lei

★ **COSTI GURGU**
★ **SEBASTIAN**
CORN
★ **MONICA NICOLAU**
★ **CĂTALIN**
SANDU
★ **LIVIU SURUGIU**
★ **BRIAN**
ALDISS
★ **AURELIUS BELEI**
★ **C.T.**
POPESCU
★ **LESTER DEL REY**

Mulți pași mici s-au îndreptat spre redacția JSF. Pag. 2.
Premianții „Concursului săptămînii” organizat de JSF. Pag. 4
○ CONCURSURI JSF ○ ROMCON 1994 ○ ULTIMA ORĂ ○

PRO ȘI CONTRA

o Hrib Florin Iulian (str. Oltului, nr. 4, bl. C 49, scara C, etaj 4, ap. 58, 2750 Hunedoara) - caută un cenaclu în apropierea Hunedoarei. Ne scrie

N-am de făcut nici o propunere în legătură cu reorganizarea fandomului în schimb am să emit niște observații personale:

a) publicarea lucrării Scrfnciobul de Dan Doboș, în paginile aceleiași număr, a fost o argumentare a părerilor exprimate în articolul „Hai-a-ai să premiem...” și „Cu pași mici pe o curbă deschisă (2)” sau ce?

Dacă ați fost atît de înversunați (articolul îi aparține lui Ionuț Bănuță Nn) împotriva multiplelor greșeli de exprimare înfîntate în textele premiate la Atlantykron, de ce ați introdus în revistă și lucrările amintite?

(În momentul în care alegeți un juriu, trebuie să o faceți după anumite criterii și în nici un caz nu ar trebui să emiți păreri despre modul cum juriul respectiv a apreciat lucrările. Dacă aprecierea lucrărilor nu este justă, greșeala îi aparține fie ca organizator, și nu juriului, fiindcă tu l-ai ales. Și n-am să emit nici o părere în legătură cu modul și criteriile după care s-a făcut jurizarea, fiindcă n-am făcut parte din juriu, pot doar să-l dau dreptate cititorului nostru: publicarea prozei era doar o ilustrare a articolelor respective.

Al doilea lucru pe care aș vrea să-l semnez este acela că NU vom publica toate textele premiate la concursurile sf. Criteriile de selecție ale textelor publicate aparțin redacției! Notă A. B.)

b) În numărul 62 al JSF ați atenționat realizatorii fanzinului Rătăcitorii să ia seama de un plagiat strecurat în paginile lui.

* Pompilian TOFILESU; str. Petre Pandrea, nr. 57; 0575 Balș, OLT

De-a dreptul din Balșul Băniei cu crîncenă minie și viforoasă răsuflare s-a pogorît asupra-ne epistola precucernicelei nubile PHYLO din care spicuim (precum spîrcau bunii și străbunii noștri - cînd nu răspundeau la întrebarea unde erau bunii și străbunii lor, pe cînd erau pădure tînră adică - turci, tătari și alte popoare prietene) aspectele legate (strîns și trainic) de aceeași problemă spinoasă (ca un porc - spinos, evident!). Deci:

Am și eu niște mici completări la articolul lui Dan Popescu. Poți să le publici, dacă vrei.

(Am vrut.)

Pornind de la considerațiile d-lui Dan Popescu din acel articol mă încumet să elaborez o prognoză pe acest an în ceea ce privește premiile ROMCON-ului:

(Să batem - parțial - în lemn, să ne facem cruce cu limbe etc.)

- cel mai bun scriitor: Mihai Grămesu;

- cel mai bun artist: Tudor Popa;

- cea mai bună editură: Nemira;

- cea mai bună revistă: JSF;

(Merçi! Ce înseamnă un prieten adevărat, dom'le!)

- cel mai bun fanzin: String;

(Ce ziceam eu mai sus? Atlantykronul nu se uită așa ușor!)

- cel mai bun promotor: Cornel Secu;

(Poți argumenta astfel încît să-i convingi pe toți cei prezenți la Timișoara de asta?)

- cea mai bună povestire: "Chepengul" de Ana-Maria Negrilă

(Din păcate "Chepengul" - chiar dacă a apărut tot în fanzinul "String" - nu e semnat de talentata noastră colaboratoare, ci de unul din membrii fondatori ai cenaclului String: Cristian Bordei)

- cel mai bun roman: "Așteptînd în Ghermana" de Dănuț Ungureanu,

(Normal! Dar la celelalte secțiuni nu prognozezi?)

iar pentru audio-video (din economie de pagină) aceleași ca anii trecuți.

(Da' de ce?)

Bineînțeles că nu știu cîte din aceste premii vor fi totuși acordate - se fluctuează, dom'le, se fluctuează!

(Nu știu dacă au luat sau nu în seamă, dar nr. 2 al fanzinului conține multe texte superioare primului - aș aminti numai textul lui Eduard Pandele - din păcate ținuta grafică nu se ridică la nivelul primului număr. Notă AB)

Acum eu vă spun: verificați mai întîi dacă desenele tipărite în JSF nu aparțin altora decît cei ce semnează. E vorba de desenul din pagina 11, nr. 84. E posibil ca Dana Chiorean să fie într-adevăr realizatoarea desenului, dar eu l-am văzut pe coperta unei anonime cărți intitulată „Carte de visuri” (nici măcar editura care a tipărit-o nu semnează).

c) În același fatidic număr 84, domnul Dan Popescu scria „trebuie să fie premiați oamenii, iar nu rezultatul muncii lor”. Oare dînsul n-a auzit, sau a uitat de Titu Maiorescu și Mihail Kogălniceanu (pe care mi-i viră pe gît profa de română)? Acești

critici spuneau prin secolul trecut că trebuie apreciată opera și nu autorul ei. Acum pe care să-l cred? Adică, dacă sînt prieten cu cineva care a scris un text mai slab decît altul care nu mi-e prieten, înseamnă că trebuie să-i dau premiul amicului, poate-mi oferă o bere, ceva?

(Pasajul l-a care se referă corospondentul nostru este următorul - să fie premiați oamenii, iar nu rezultatul muncii lor sau instituția. De ce să fie premiată emisiunea și nu redactorul ei, editura și nu editorul? Iar la editură pe ce bază se alege cea mai bună? Doar pe cantitate? Premiem succesul afacerii sau...

A fost o exprimare defectuoasă a lui Dan, în rest sînt de acord cu voi: nu omul și nu instituția trebuie premiate, ci opera. Notă AB)

Tot domnul Popescu spunea că „o să ne plictisim citind că editura Nemira a încasat premiul pentru cea mai bună editură”. Îi întreb pe dînsul și nu numai, dacă s-a plictisit citind Vînătorul de recompense, Dune, Picnic la marginea drumului, Gambitul stelelor, Ziua reîntoarcerii lor, Paradoxul pierdut, și alte cărți din aceeași colecție, pe care, sînt sigur că o cunoașteți. Și-l mai întreb, care altă editură a reușit să publice atîtea bijuterii (printre care și revista Nautilus) în 93 și 94. Deci în acești doi ani Nemira și-a meritat premiile. Să nu credeți că am ceva cu domnul Popescu, sau că editura Nemira e sfîntă - am participat și eu la ancheta lansată de Nemira și n-am primit cartea gratuită promisă - dar într-adevăr a fost cea mai bună editură în anii 93 și 94. Pe viitor, dacă altă editură se va implica în viața culturală a fandomului și va edita cărți valoroase, va cîștiga ea toate premiile - pînă atunci ne vom plictisi alături de Nemira. În rest sînt de acord cu soluțiile domnului Popescu.

(De! Ce e val, ca valul trece...)

sau cîte altele vor apare. Vă întreb: mergeți pe mîna mea?

(Dragă Pompi, noi am merge cu dragă inimă, dar nu știm dacă o să reziste, așa obișnuită cu scrisul cum e nu cred că e prea solidă.)

Iar acum, îmi permit cîteva mici adăugiri pe structura propusă de Dan Popescu - pe puncte și categorii:

1) pun pariu că pînă în anul 2000 categoriile de premiere nu o să se stabilizeze. Pentru că aceia care ar trebui să hotărască numărul, tipul, modul de acordare și valoarea premiilor (FNTSF-ul, parcă!) încă nu știu prea bine ce vor și ce sînt (sau invers; vezi ședințele de organizare a federației). Pentru că se constată un mare dezinteres al consacraților față de acest gen de premii (de ce oare?). Iar pentru ceilalți - fani, cenacluri, ... - acordarea lor a devenit o afacere în familie. Și pentru că nu sînt percepute încă drept niște premii importante pentru cultura română.

(Categoriile se vor stabili. Mai devreme sau mai tîrziu. Orice tinde spre un optim pe lumea asta - cel puțin pînă acum!)

2) Remarca se poate extinde și la altele; ex. JSF sau emisiunile audio-video.

(Și vezi ceva rău în asta?)

3) Am două propuneri: Al. Mironov și Bridget Wilkinson. Puteți să mă credeți timpit, dar cine altcineva mai mult decît ei au promovat SF-ul românesc?! (Eventual V. Nicolau)

(Mai sînt și alții! Uite-te mai bine în jur.)

4) Just!

(Se referă la premiile textelor străine. Și eu sînt de acord.)

5) Emisiunile video-audio au avut concurență, dar premiile s-au dat pe număr de ascultători, raza de cuprindere geografică, puterea de emisie a respectivului post și nu pe calitate (după știința mea sînt cel puțin 20 de emisiuni de acest număr de tv, în țară, pe profil sf.)

(Totmai de aceea s-a propus vizionarea/audierea și a emisiunilor locale cu ocazia ROMCON-ului.)

6) idem 4.

(Era vorba de premiile pentru activitatea de o viață. De acord.)

În încheiere am și eu ceva propuneri: organizatorii ROMCON-ului (CD al FNTSF, clubul gazdă, etc.) - pentru fiecare din categoriile de premii care se vor acorda - să stabilească o listă de candidați care să fie trimisă, eventual o dată cu invitația, tuturor participanților (cenacluri, asociații, persoane fizice...).

(Se va face.)

Voturile pe buletine semnate și pe baza listelor de membri ai cluburilor, etc. pot fi astfel mult mai bine centralizate. Vom avea mai mult timp de gîndire și apreciere, se elimină autovotarea, deci numai lucruri bune. Premiile să aibă o valoare în bani cît mai mare pentru a interesa astfel cît mai multă lume.

(Ehehe! Voinicii mei! D-apăi de unde finanțe grup?)

Sperînd că dl. Dan Popescu va fi fiind mulțumit de această reacție, cam atît azi, promit să revin cînd voi mai avea ceva de spus.

(Păi, tu ai tot timpul ceva de spus! Așa că... Oricum sper că și tu ești mulțumit de reacția mea. Te pup dulce! I.B.)

JURNALUL S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: INTAET

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,
Ovidiu BUFNILA, George CEAUȘU, Sebastian CORN,
Nicu GECSE, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU,
Cristian IONESCU, Mihail Dan PAVELESCU, Dan POPESCU,
Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (REDACTORI)
Marian IRIMIA, Mihail SĂMOILA (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27,
sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

POȘTA REDACȚIEI

Costi GURGU

DESPRE CREAȚIE LA ATLANTYKRON '94

Inițial, voiam să trec totul în revistă și să critic. Apoi, citind două-trei articole apărute imediat după închiderea taberei (în special mi-a plăcut „Atlantykron '94 sau ce mai poți spune despre sf-ul românesc”, pe care Adi l-a scris după ce a luat o gură zdravănă de sirop de căpșuni), mi-am dat seama că este vorba despre o problemă de gust. Mi-am adus aminte de cenaclurile, taberele și reuniunile de la începutul anilor '80 și am realizat că probabil și ei (majoritatea participanților de acum) le-ar fi criticat îndelung și atunci am desprins o concluzie amară: „nu-i nimeni de vină că ești doar un prăpădit de nostalgic și nu te-ai adaptat noului spirit!” Așa că am lăsat-o baltă pe partea asta și m-am gândit la Atlantykron numai ca la o tabără de Creație.

Deci, la Atlantykron '94 stăteau domnule participanții noștri, cu caietele în mână și dă-i și scrie, și dă-i și desenează. Apoi se citeau textele, urmau vii comentarii, pînă cînd spuma textelor scrise chiar acolo în tabără, sub nasul nostru, pe temă dată, erau trimise la concursul

„Una pe zi”. Cu o mențiune: o zi Atlantykron este echivalentă cu trei zile terestre, așa că n-au fost decît patru concursuri nu prea mari și nu prea late, dintre care unul n-a apucat să scoată primul orăcît, fiind clasat ca născut mort, iar nu pruncucideră, cum s-a insinuat. În rest, în pauzele de creație se putea face orice sau altfel spus – program de voie. Cu încă o precizare: s-a utilizat ca principiu fundamental de funcționare, vechiul slogan de sîrguință tovarășească – pauzele lungi și dese, cheia marilor succese.

Într-un tîrziu, adică pe la mijlocul taberei, domnul Mihail Grănescu, plin de cruzime și neînțelegere față de oboseala creativă a participanților (probabil în speranța de a mai fura din pauzele succesive), a venit cu o idee nimerită. Nimerită, pentru că era într-adevăr foarte bună și într-o asemenea tabără îi era locul, dar pe de altă parte, nimerită, pentru că nu a nimerit unde trebuia. Adică în tinutul plin de clopși certificați (conform teoriei lui Nea Vasile), în mod sigur s-a înecat destul de repede. În fine, ideea era să dăm un premiu al fanilor,

pentru cel mai bun text ales de ei (fanii), din cele nominalizate la Concursul Mare, Atlantykron. Zis și făcut. Se apucară și vorbiră și nimeni nu acordă nici un premiu. Și aici este vorba probabil tot de acea solidaritate la care se referea Adi Bănuță. Pentru că întrebăți care e motivul solidarității revoltate, majoritatea (fanilor) răspunse: „De la noi din cenaclu nu-i nici un text nominalizat, deci nu ne interesează”, sau, „textul nostru nominalizat, e doar o schiță și n-are nici o șansă, așa că...”, etc. Într-un final, doar trei cenacluri se osteniseră cu jurizatul (după cum am aflat mai tîrziu, fiecare avea cel puțin cîte un text nominalizat, pe care de altfel îl și propunea), dar văzînd tăcerea generală, pentru a nu se transforma în spărgători de grevă, o mușamalizară și ei (afacerea).

În fine, ar mai fi multe de spus (chiar și bune), dar prefer să le trec sub tăcere, pentru a nu se risipi atenția de la cele două probleme deja enunțate.

PS – Nu pot totuși să mă abțin de la o întrebare, cu riscul de a-l supăra pe domnul Don Simon: probabil că și eu, dacă mi-aș vedea niște prieteni dîndu-se în spectacol în mod voit, m-aș distra, poate tot „cu nerușinare”. Dar cei care nu-i cunoșteau și n-aveam cum să le guste umorul de grup, cu ce au greșit?

Sebastian CORN

MARIONETE ȘI ZOMBIES

În constituția unei republici Caraibiene, pe la începutul secolului, exista un articol de lege care spunea așa: „cei care se vor face vinovați de învierea și folosirea morților pe plantații, în scopuri lucrative (cules, semănat, plivit, etc.), vor fi traduși în justiție.”

Morții respectivi poartă denumirea de „zombies” și, din nefericire, sînt și acum utilizați în tot soiul de scopuri, și asta nu numai în republicile Caraibiene. Un mort destul de celebru în acest sens, este chiar Elvis P., scos recent de la naftalină sub forma de veste paietate și pantaloni.

Nu e singurul caz. Mai nou, preumblarea moaștelor morților înviați, se poartă și în spațiul SF carpato-danubian. Tone de hîrtie în care se discută despre rachete, roboți, megamașini și megastaruri sînt vehiculate pe la colțuri, prin reviste, prin cenacluri și tabere de recreere, cu unicul scop de a menține ultimele urme de viață în niște corpuri muribunde, de multă vreme părăsite de idei.

Luați și citiți! Cumpăniți! Și dacă mai aveți poftă, puneți-le acasă în raft! Alături de cărți.

Zombii ăștia care se preumblă prin toată literatura română, nu doar în „subcultura” SF, au niște trăsături care îți sar în ochi de la o poștă.

În primul rînd, n-au auzit în viața lor de importanța conflictului într-un text. Acțiuni liniare, motoare atomice sau haiduci scoși din pălărie la fiecare trei-patru pagini, tipe sărutate cu precizie pe la paginile zece-unșpe, băieței care se țin de mîna cu fetițe în pajști înflorite - bietul James Joyce a făcut praf de mult timp clișeele stupide de acest gen, numai că nouă nu ne pasă. Continuăm să descriem peisaje în care norii sînt (obligatoriu!) majestuoși, sau plumburii, în funcție de context, persistăm în povestirea unor ploturi plicticoase care n-ar merge nici pe CARTOON NETWORK, ș.a.m.d.

Scriitorul român nu imaginează conflicte, asta el. Scriitorul român nu „vede” ploturile și pacel. Cîte lucrări scrise de noi ar putea fi scenarizate și trase pe peliculă? Infim de puține! Zombii scriu în continuare și se miră că nu-și vînd producțiile!

Dar voi ce credeți? Că editorii sînt societăți filantropice care se ocupă cu stipendierea unor grafomani? Că se pasionează, absurd, după promovarea descrierilor fastuoase și a nobilelor sentimente care animează umanitatea pe cale de dispariție?

Pentru că, să nu uităm! Literatura e împinsă în corzil Vin șmecherii ăia care produc filme și jocuri pe calculator, apar ăia care lansează RV-ul prin creierii cetățenilor! Fără glumă! Incasăm o ofensivă crîncenă, din care, cine știe cîți vor scăpa... O ofensivă care are ca obiect de distrus cuvîntul „rece”, după cum l-a denumit Marshall Mac Luhan - cuvîntul scris...

E trist, dar scopul nostru de etapă e salvarea cuvîntului scris. Șeful trupei „Pearl Jam” se plîngea că, „adevărata dramă a societății actuale nu e violența și consumul excesiv de droguri! Nu sexul practicat obsesiv! Adevărata problemă e că dintr-o sută de tineri, doar unul ia în mîna o cartel!”

Dar noi, noi ce le oferim? Ce cărți le dăm noi, cum îi motivăm să citească, atîta timp cît continuăm să vehiculăm idei moarte, în spații stupide, care nu ating feeling-ul nimănui, cu personaje inexistente, care-și duc viața într-un consens generalizat? - Adică, fără conflictele care alcătuiesc substanța unei scrieri...

N-avem ce să le dăm! Zombii continuă să zgîrie hîrțile, promovează cu asiduitate de tăciui lor, adăpați de niște structuri decedate...

Am bucuria și onoarea de a
vă anunța că scriitorul
MIHAIL GRĂNESCU,
a devenit unul dintre
redactorii Jurnalului SF;
și la fel de mult mă bucură
revenirea, după o lungă
vacanță, a lui **NICU GECSE**.
Rămas bun alături!
Adrian Bănuță

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Elena ȘTEFĂNESCU

Corectură:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL SF.

este înscris în
Catalogul Presei la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODIPET.

Cititori din străinătate se
pot abona prin
RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex

11995 Telefax 3129432

București - România

Plata Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCA

Monica NICOLAU

Premiu schiță
Atlantykron'94

O BĂTAIE ÎN PLUS

Bill se arătase dintotdeauna de acord că
Bulevardul 5 nu reprezentase niciodată
un vad prea bun, deși se afla aproape de
centrul comercial.

Cunoscătorilor le arăta cioturile picioarelor,
estetic aranjate cu laser-jet-ul într-o clinică
clandestină și le spunea cu ironie amară:

– Sărăcie cumplită, fraților, în sectorul meu.

Îmi face plăcere să-mi aduc aminte de Bill. Eu
intrasem în cercul prietenilor lui cu puțin
înainte de accident. Dar ne-am înțeles perfect.
Reușeam din cînd în cînd să-i fac rost de fiole
de calciu și baterii pentru aparatul auditiv, iar
el îmi răsplătea efortul povestindu-mi amintiri
fantastice.

Apoi a venit accidentul lui. Nu s-a mai putut
face nimic, dar ceea ce era „refolosibil” a fost
folosit, conform dorinței sale.

Și Bill este acum o parte din mine. Inima lui
mă ține pe mine acum în viață. Acum îi
continui eu munca; mi-am lăsat barbă, iar
prietenii-mi spun că semăn cu Bill. Mie însă el
îmi lipsește teribil. Dar, vezi Bill bătrîne,
sărăcia asta cumplită m-a obligat să mă
reevaluez. Și mi-am dat seama că n-am ce face
cu mine. Așa că, iartă-mă, prietene, dar va
trebui să-ți vînd inima pentru a-mi asigura o
moarte decentă.

Știu că Bill mă aude și mă înțelege. Își
mulțumesc, bătrîne.

JSF - 86

Acolo SUS VULBUL

... sus, în pătratul invizibil sau subînțeles, ochii săi urmăreau curioși ori poate plictisiți, mișcarea haotică a sferelor albe, strălucitoare, luminând încăperea. Alergau fără noimă, culoarea orbitoare, lux ce atingea extravaganta, sarea peste lucruri și colțurile cabinei, uite cum ricoșau, tac-tac, în frontiera sigură a pătratului ăla, geometrie, precizie, tac-tac...

Apelul îl trezi din visare, căscă ochii larg, privirea buimacă se lipi de ușă. La naiba, ce ți-e și cu ăstea, călătoriile, acum când nu mai avea nava lui, trebuise să-și ia un bilet pe o navă de pasageri, alături de alții, la naiba, își zise, dar imaginea uimită a unui ținc cu aer curios, părul în vînt, căzînd în valuri, îl potoli, na, merită să-l văd pe nepotu-meu, chiar și așa... Cel de dincolo insistă, iar bătrînul anulă deschiderea supărat, permițînd străinului, slab, să intre și să-și potrivească un zîmbet larg, comercial, vizibil.

– Spațiu întins, formulă el o amabilitate, apoi se aruncă într-o parte, verificînd reflexele navei ce scoase de dedesubt o banchetă ce i se mulă pe corp.

Bătrînul aștepta.

– Am... ăă... eu sînt Rano, sări celălalt. Comerciant.

Omul în vîrstă clipi interesat. Deci așa, așa arată un comerciant acum? La naiba, stele imputite, dar nu e, nu arată. Se foi neliniștit în fotoliul ce se chinuia să se lipească ușor de trupul său aproape scheletic. Oricum, se resemnă, timpurile aleargă, ar putea fi ce zice. Ar putea fi orice.

– Am... aş avea o afacere.

– Dă-i drumul, tinere.

– E... e vorba de vulb. Marele Vulb.

– Ah, da.

Neinteresant, închise ochii bătrînul. Vulb, pufni el în sine. Sus, în pătratul uitat, sferele luminoase își arătară prezența. Tac-tac...

– Da, vulbul, se avîntă străinul. E o afacere grozavă, dumneavoastră sigur o să...

– N-are sare, tăie scurt moșul. Apoi întîlni trăsăturile abstracte ale omului din față, și-și dădu seama că pînă și argoul se schimbase, așa că traduse: Nu mă interesează, tinere. La ce-ți trebuie să mă deranjezi, la dracu', vezi-ți de chestiile tale. Comerciant! Să vii peste mine cu asta?!

– Bine, dar stați așa, nu e, nu e ce credeți. E vulbul, știți, începu să gesticuleze Rano. E mai mult decît alt...

Sferele albe, tac-tac...

– Probabil știți cum a început, acum doi ani, teoria aia șmecheră, materia dubioasă, adică... ăă... ce vă spun asta, e cunoscut.

... pătratul precis, geometrie...

Rano tuși.

– Știți că materia cuprinde în ea tot, aici e buba aia mare, înțelegeți, nu știu cum au găsit faza asta, dar, la naiba, la vremea ei a fost o lovitură, vă dați seama, să afli tot, Totl așa cum a fost, dar chestia era putredă, vedeți, se aplecă Rano cu linia sprîncenelor unite în unghi, nu știau cum să scoată istoria din pietre, din lemne, hîrtie, că, vedeți, pentru că tot ce-i materie, rețineți, particulă mică, oricît de mică, păstrează dracului toată nebunia...

...tac-tac, fugeau bilele fără odihnă, iar lumina lor blîndă...

– Asta-i tot, a fost doar o teorie pe hîrtie... permiteți? Își luă avînt Rano, se ridică, agăță un pahar din barul din perete, turnă din sticla cu plesom și sorbi excitat. A naibii, ăștia, științificii.

– Știi ce, tinere, mai las-o baltă cu asta, cunosc mai bine ca tine cum stă lucrurile, ha, ha, auzi ce zice, de parcă ar fi o noutate! Tu ai spus-o, îs vechi de doi ani astea, cum să nu afli? Da' uite ce nu ți trece prin bibilică, puștiule, ai să zici că e o nebunie, da' las' c-o să te lămuresc eu, e? Chestia-i că tipii ăia, cu teoria, au început minunea de la o legendă, auzi aici?, legendă, o poveste din Desistar, poate nici n-ai auzit de partea asta a problemei, poate nici planeta nu ți-e cunoscută. Apropo, Desistar e o planetă, he, știi?

Nu băgă de seamă că-l jignise pe Rano și continuă.

– P-acolo, zice, mitul spune că tăcerea lumii e scrisă în pietre, ha, pricepi filozofia, tinere? N-ai cum, bombăni bătrînul, n-ai minte pentru asta. Și mai zice, continuă el, că dacă găsești trupul ce înghite lumea faci tăcerea să vorbească, nici p-asta n-ai cum s-o prinzi, ți-am spus-o, n-ai materie în craniu, negustorule.

Rano, poate iritat, se aruncase pe spate, picătura din podea își făcu datoria și-l îmbrățișă.

– Nu fă mutra asta, oricum, tot ignorant ești. Fizicienii ăia, de se zice că știe tot, au scotocit în asta, în legendă și ce-au gîndit, ei, mări să fie, e o idee aici, na, hai s-o tăiem și să vedem ce-i în ea. Au sucit-o și-au căutat înăuntru pînă cînd unul, Brunto parcă-i spune – nici p-asta nu-l știi, hm? – a găsit ecuația aia nenorocită, a luat și premiul Flato, ce mai, s-a ajuns, și s-a culcat pe lauri, vezi că nici unul nu-i bun de nimic, vin, te zgîlțînă, și hop, dispar, zic că e deștept cu asta.

Bătrînul se aprinse, se ridică înspre barul din perete și-și turnă un pahar cu trot, băutura ce-i plăcea. Poftim, asta-i trebuia, să se întrețină cu un puști, să-i suporte fața negricioasă, da' uite, uite, l-am pus la punct, he, he, îs tare, zîmbi el pentru sine.

– Mai e vulbul, șopti Rano, de parcă își aduse aminte de existența sa.

– Vulbul, da. Asta n-au priceput ei atunci, n-au prins toată ideea, au găurit-o și-au golit-o, dar au aruncat coaja. Pe urmă au zis, hop, mări, ce-i asta, tre' să mai fie ceva, s-au întors și iar au tăiat prin legenda aia, chiar așa, ăia din Desistar au fost cei mai căutați atunci, he, parcă erau buricul universului. Au sfîșiat poveștile de-acolo pînă au găsit fiara ce înfulecă lumea, știi, ți-am spus. Adică, făcu bătrînul ca pentru un copil, iar Rano se foi neliniștit în fotoliul ergonomic, adică ăl' de digeră materia, înghite tot, pietre și d'astea, de eliberează imaginea lumii, he, he, hai c-am spus-o, nu? Cum se zice, fiecare particulă reține din momentul în care există toată istoria, pricepi?, pricepi, că de, la naiba, ești oarecum cu capul pe umeri, deci toată istoria prin care trece, un fel de holoviziune, dacă vrei. Vulbul ăsta e-n stare să elibereze vibrațiile...

–...vibrațiile pe lungimea de undă g-trym, proiectînd imagini tridimensionale care...

– Ho, ho, ho, că nu mă lua așa tare.

Fu un moment de pauză, bătrînul aruncă o privire pe hublou, dar peisajul familiar al stelelor refuză să se arate, aici, în hiperspațiu, nimic nu e prietenos, gîndi bătrînul.

...tac-tac, sferele de aur...

– Prin urmare, reluă, tu vii acum, auzi, ce tîmpenie, vii să-mi oferi un vulb, ha, ce drăcie, să-mi dai un vulb, cînd pot să-mi iau unul chiar și de la căpitanul navei, la preț galactic, că au pe nava asta de toate. Știi doar că animalul ăla a fost luat de toți, planeta unde trăia a fost golită, vulbul se pare că a dispărut de acolo, sărmanul, și nebunii acum se excită îndopîndu-l să obțină ce? excremente din imagini fără importanță, depinde de unde naiba aduc pietrele scrîntiții ăia, ha, ha, au făcut chiar și

spiritisme, își vedeau morții fugind de-aiurea, chiar și chestii istorice minore, numai ce-i frumos nu privesc ei, uite, stelele...

Bătrînul închise ochii, dar își reveni îndată:

– Nove nenorocite, un vulb din ăsta are și nepotu-meu, un vulb, dar nu-i decît un animal inofensiv, sărmanul.

– Tocmai asta e, sări cu speranță tînrul. Uite, să zicem, eu nu vă ofer un vulb, adică... ăă... vă dau un altfel de vulb. Marele Vulb. Moartea lui.

– Ce? Fusesse mai degrabă o șoaptă. Bătrînul se întoarse, întîlni privirea lui Rano, se agăță de soluția oferită de puști. Ce spui?

La naiba, trebuia să mă gîndesc, cum, cum de n-am făcut legătura? Doamne, visul, Visul Marelui Vulb, Visul etern. Doamne, cei din Desistar sînt grozavi, au avut totul pe tavă și nimeni nu s-a gîndit la asta, Doamne, e Visul... dar, își reveni, de unde știe ăsta de... ce vrea să spună?

– Moartea, da, e moartea ce vă ofer, se avîntă Rano, încurajat de tăcerea moșului. Am, e... am făcut ceva cercetări... am întrebat biologi... viața unui vulb urează cîțiva ani, în captivitate, însă am fost acolo, la ei, de unde vin ei, în casa lor, acolo am găsit Marele Vulb, în sălbăcie. Mi-am dat seama că e pe moarte, dar cred că am reușit să-i grăbesc, să zic așa, moartea. Am plasat o mică pastilă radioactivă acolo, lîngă peștera lui, de altfel el nu mișcă deloc, stă ca un prost și geme din cînd în cînd, așa că știu cu precizie cînd o să moară, de cînd am pus-o, pastila a dat atîta otravă afară încît orice animal o să moară, și eu știu precis cînd... Asta ofer eu... Se zice că atunci cînd moare cineva își amintește viața din nou, iar vulbul, Marele Vulb, se zice, își va trăi materia încă o dată, un adevărat spectacol, unic, moartea Marelui...

Visul, continuă bătrînul în sine. Sărmanul, nu știe, un asemenea animal nu poate fi omorît așa, nu cînd hrana lui e însăși energia, materia... Totuși, merită... cine știe... și apoi, dacă e așa, rămîne visul, Visul Vulbului, stelele, mii de sorii...

– Am reținut o stază temporală la plecare, îngăimă Rano, privindu-l pe sub sprîncene (ciudat, gîndi omul în vîrstă, unghiul ăsta al ochilor, ciudat). Putem s-o folosim chiar acum în schimbul a o sută de mii de credite. Oricum, ce ofer eu... își trezi el spiritul de neguțator. Coordonatele le cunosc de la un prieten, a lucrat la proiect acum doi ani...

– De ce ai venit la mine? făcu bătrînul.

– Am... am fost pe toată nava. Am propus la mulți, dar n-au vrut. Ziceau, unii, că nu e interesant, alții își aveau vulbul lor acasă, proștii... Oricum, dacă nu găseam pe nimeni, aş fi holografiat moartea și aş fi vîndut-o ulterior...

Da, sînt proști, gîndi moșul. Nu știu, Visul celor din Desistar, au pierdut Visul Vulbului. O să am ce povesti nepotului meu, la naiba, e o chestie... tac-tac, în tavan, două sfere se alergau într-un dans bezmetic...

– Merg, anunță, apoi își îndreptă întreaga siluetă spre Rano, care zîmbi ușor, comercial, larg, vizibil.

Stînci se întindeau în sus, se uneau, ca apoi să se încolăcească una în alta, într-o lumină verde, irezistibilă, chemînd parcă universul. Alături, peste pietrele albe, o strălucire curgea ca un rîu, trecînd printre mici cratere și stîlpii neobișnuit de drepti, și totuși, mici.

Îngenunchiară în fața peisajului, bătrînul, uimit, își căscă ochii cît putu, apoi, din dreapta, o lumină izbucni, îngrozitor de naturală, sau poate fantastică, izbi o formațiune cristalină care se risipi în vînt, dezintegrîndu-se. Doamne, asta, asta e, a început...

– A început, strigă de alături Rano, e delirul, mai adăugă inutil, iar bătrînul îl privi absent, îi observă aura stazei temporale protejîndu-l și estompîndu-l puțin.

Un zgomot la început încet și brutal, apoi din ce în ce mai armonios, crescuse peste ei, peste trupurile lor. Vîntul sări prin ei, apoi îngheță neștiut, materializat nefiresc într-o stîncă în forme de valuri de sticlă

opacă, verde, care explodează la atingerea a nu-știu-ce ivit din neant. Realul se schimbă, tăcerea fu vizibil transformată, alte imagini luară locul stîncilor semețe, în același peisaj întins, o mare se născu fără spumă în vârful valurilor rotunde, erau pe un țărîm de liniște.

– Pentru Dumnezeu, înregistrează, înregistrează, își reveni de alături moșul. Unde e?

O clipă Rano scotoci prin costumul său, salopetă ciudat de îngrijită, scoase sfera holografică și o porni ca abia apoi să prindă întrebarea și nedumerit un timp, îl privi pe omul de lîngă el, aplecat asupra unui curcubeu în miniatură, șerpuiind printre pietricele cu străluciri de diamant. Înțelese într-un târziu și indică vag, cu un braț:

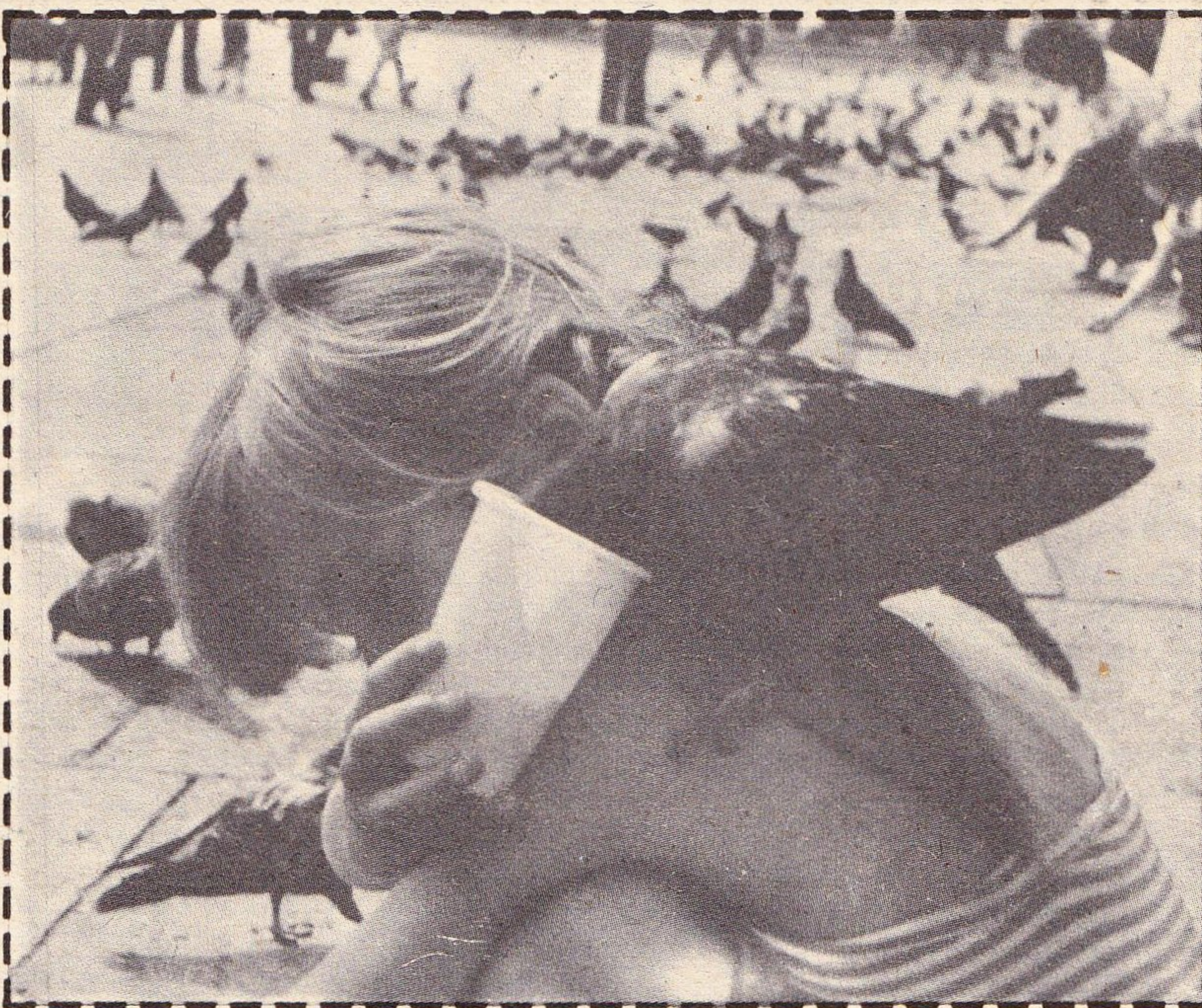
– Acolo e. Acolo, sus, e vulbul Marele Vulb.

Abia acum își dădura seama că într-adevăr vulbul nu putea fi decît Marele Vulb, unicul. Stelele formară deasupra capului un cortegi, un loc de pelerinaj se născu precum o pată undeva la orizont, iar șirul de sori, supus, se îndreptă de la sine, parcă dintr-o voință proprie, acolo. Lumina își schimba periodic starea, acum galbenă, acum albastră, uneori cu vagi senzații de materialitate, săgeți zburau fragmentar pe deasupra. Era Visul.

Se ridicară cu greu, încercară să urce undeva, în sus, spre peștera Vulbului sălbatic, pe un teren schimbător, din ce în ce mai imprecis, fantastic. Pe lîngă ei, păsări de foc.

– Doamne, reuși Rano, agățat de o stîncă, ce se transformă rapid în lumină, lumină stranie, solidă. Doamne, asta, așa să fi fost acum un milion, un miliard de ani în urmă, așa de frumos, de...

Prostule, făcu bătrînul, sprijinit de strălucirile unor

roci, prostule, asta-i Visul, înțelegi? Numai oamenii au dreptul să viseze? Lasă-i și pe alții s-o facă. Cine ești tu, de încerci să-i furi acest dar unei minuni?

Și atunci, neștiută, durerea. La început ace pe corpul lor, ca o clipă mai târziu spațiul să dispară de sub Rano, care căzu, căzu, o prăpastie neagră, uitată. Bătrînul nu apucă să-l prindă, doar vîntul, vîntul îl găsi pe tînăr, îl ridică, apoi îl prinse într-o sulită de piatră, înaltă. Nu mai era.

Dumnezeule, făcu bătrînul, omul uitat de timp, și-și activă la maxim staza temporală. Ce-i asta? Ce se întîmplă, de ce? ca apoi să găsească, da, e firesc, Vulbul nu mai e, acolo sus, nu mai e nici un animal, totul din jur este el, El, e moartea sa, e Visul, și e firesc – de ce firesc, acum, cînd...? – e firesc să se

apere, și totuși, cine ar putea să-l vătămă sau, se înfioră el, ce apără? Oricum, trebuie să plec, însă, pînă la urmă, e Visul!

Se înălță, își ridică staza deasupra planetei. Dedesubt, spectacolul continua, un vîrtej fulgera peste hăuri, cortegiul de stele se schimbă într-o funie de nori azurii, înconjurînd ca o frînghie astrul. Doamne, strigă bătrînul, iar planeta explodează, săreau bucăți din ea în jur apoi, o clipă mai târziu se adună la loc, se înveli într-o strălucire abstractă, ciudat de stabilă, iar omul își dădu seama că minunea se terminase, și totuși, sub lumină se bănuia, în curînd, o urmare. Staza îl protejase, mai ales că era departe, dar fantasticul îl văzuse, era, fusese acolo. Și aștepta. Aștepta continuarea.

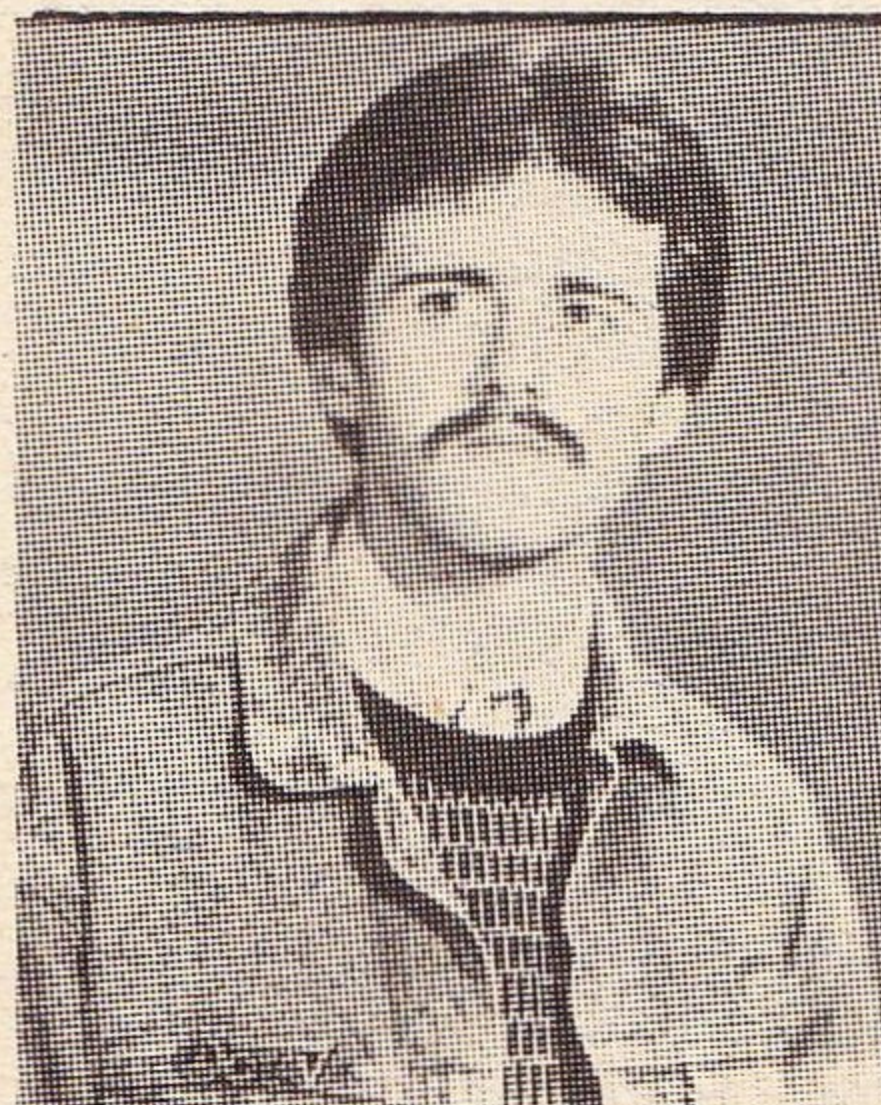
Fu răsplătit în curînd, lumina se retrase, iar acolo, acolo, în locul strălucirii, un ou, infinit, un început, elipsa precisă a unui ou,

imens, ocupa vederea, era important. Visul se împlinise, Vulbul își crease o nouă zi, murind, născîndu-se acolo, în ou, simburile altui Vis, peste milenii, generații.

Acolo, sus, pe cer, vulbul aștepta. Bătrînul închise ochii, da, asta, asta era, asta de fapt e totul și totuși, mai mult decît atât... nepotul meu o să afle, își reaminti el, da, o să afle aceasta. Legenda din Desistar a avut dreptate... „cu visul lumii va începe timpul...”

Tăcut, apăsă la centură pelucula de întoarcere, iar omul dispăru undeva, departe, în căutarea universului său sau, poate, a unei noi clipe.

Cenaclul Nova 5,5
Galați

AURELIUS BELEI

Cîștigătorii CONCURSULUI JSF

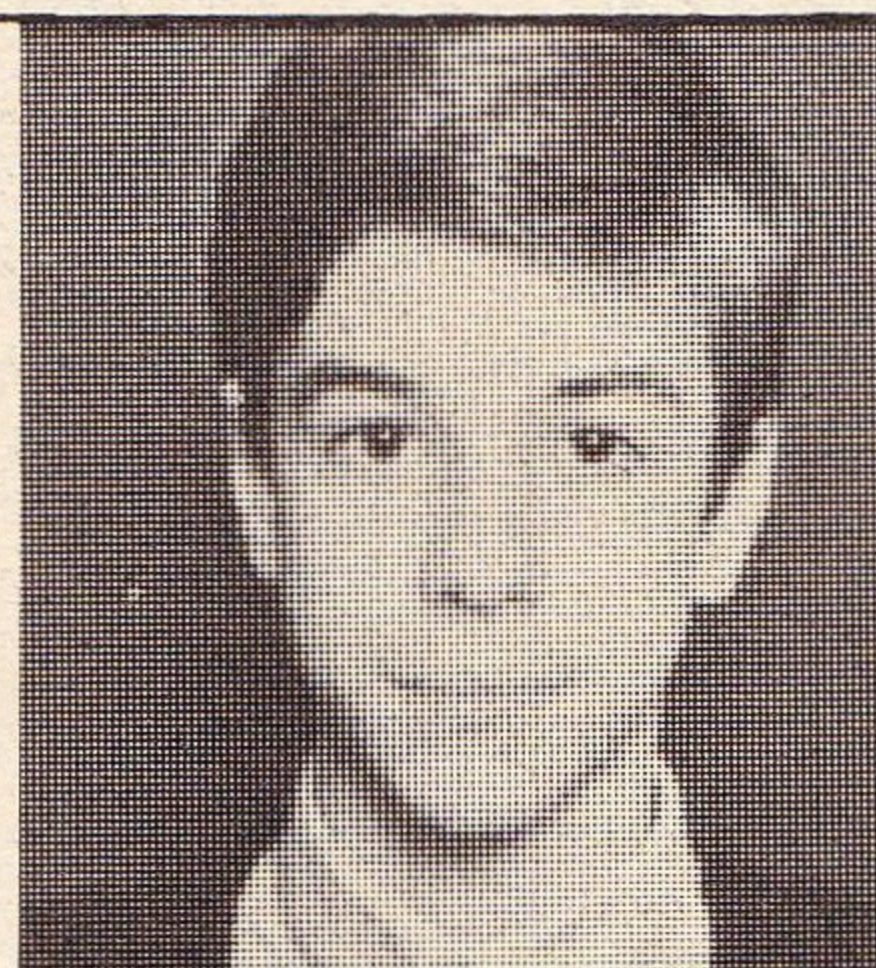
ENTER -

Viață: 04.10.1971, Brăila, România, Europa de Est, Terra, undeva prin Univers.

Autodefinirea e întotdeauna dificilă, cu atît mai mult cu cît individul (pardon, subsemnatul!) e chiar o balanță dificilă veșnic nemulțumită de sine, un sentimental incurabil, iubitor al frumosului

măcinat de viermele perfecțiunii, un șomer permanent ce supraviețuiește viselor doar... visînd! Însă capitolul "defecte" rămîne deschis (non-stop). Inspirat de muzica formației "Octave" am creat "Techno-love", lucrare cu care am și debutat dealtfel, în JSF nr.9. La primul contact cu fauna mozaicată a fandomului în iunie '93, la Giurgiu, mi s-a decernat premiul I pentru grafică. Apoi, pe neașteptate, tăvălugul destinului mi-a luat-o înainte: premiul "Quo Vadis? '93" (Ploiești) și premiul III Helion (Timișoara), ambele pentru proză. Mă număr printre fondatorii cenaclului "Sfera", am publicat proză și grafică în revistele "JSF", "Magazin", "SuperNova", "ThemisArtMagazin". Ambiții nu am pentru simplul motiv că mi se autodepășesc continuu, ci doar o singură pasiune (vezi "Fata Morgana"). Savurez cu aceeași plăcere techno, Mike Oldfield, Vivaldi, Bach, nervoasele sport-coupe-uri Lamborghini, inegalabilul STAR WARS, clătitele cu gem de căpșuni, cele "20 000 de lege sub mări" ale vizionarului Jules Verne, grafica contemporanilor R. Gavrilescu, I. Bănuță, L. Băbeanu, sentimentul tragismului din "Anomia" lui M. Grănescu și clipele rare de fericire petrecute cu prietenii. Ce mai tura-vura, recunosc. Sînt un visător. Adică un Dificil.

Moarte: inevitabil, dar asta puțin mai încolo...

MIHAI PAVELESCU

Nicolae Mihai Pavelescu(n. 16 aprilie 1980, București), elev în clasa a IX-a la Liceul Dimitrie Cantemir din București, profilul informatică, a terminat cele 8 clase la Școala generală nr. 39, sector 2, București.

Consideră literatura sf un prilej de relaxare și o poartă deschisă spre noi orizonturi. Are antecedente în ceea ce privește participarea la concursurile pe teme sf - a fost unul din finaliștii concursului organizat de A. Mironov și M. Bădescu în cadrul emisiunii TV - Știință și imaginație.

Anul acesta, din cauza pregătirii pentru admiterea în liceu, a citit mai puțin sf, însă nu i-a scăpat ciclul Dune, ciclul Fundația și o serie de povestiri din JSF și CPSF.

Alte hobby-uri : **informatica** (pasiunea nr 1), deși beneficiază numai de un *amărît de HC*, a reușit cîteva performanțe competiționale, numărîndu-se printre laureații unor concursuri. (Locul III la Olimpiada de informatica 1994, etapa pe municipiul București), membru al secției de informatică din cadrul Clubului Copiilor sector 1; **șahul** - practică șahul de performanță de la vîrsta de **zece ani**, fiind afiliat la Clubul Central de Șah, București. Se consideră între primii 30-40 de șahiști din țară la grupa lui de vîrstă; **literatura umoristică și de aventuri**, **fizica și astronomia**, **filmele sf**, **de comedie și de aventuri și... desenele animate**.

Concurs JSF

1. Care este cartea de debut a lui A. C. Clarke?
2. În care dintre romanele sale R. Zelazny face referire la filosofia Indiană. Cum îl botează autorul pe Buda?
3. Care este cel mai premiat roman al lui Frederik Pohl, în ce an a apărut și care sînt premiile cîștigate?

Răspunsurile sînt așteptate pînă pe data de 30 septembrie. Premiile, în valoare de 30000 lei, au fost oferite de editurile

NEMIRA ȘI OLIMP

5

Mart visă pe înția sa soție. Erau în piscină și se sărutau sub apă. Nemaipomenit! continuă el acțiunea.

Se trezi plin de transpirație. Sonia umbla la ceasul de pe noptieră.

- E tirziu, Mart.

- Bună dimineața, oftă el.

Acum însă avea de toate. Inclusiv vise - și zîmbi ca un timpit.

- Cred că nu vezi cit e ceasul, Mart.

Se repezi împleticindu-se în pijamale. În baie observă pentru prima oară semnele de pe piept. Ca atunci cînd dormi pe burtă și nasturii ți se imprimă în piele.

- Dar ce drăguț! exclamă.

- Ai zis ceva, Mart?

- Nu, dragă!... Să fiu al naibii! Zici că e Linda întreagă...

La servicii între două dosare, se gîndi chiar să-i dea un telefon, în Florida. Aiurea!... Avea aici două amante de trei ori mai apetisante! În clipa aceea constată că se picase cu cafea.

- La naiba! Își desfăcu cravata și apoi cămașa.

- Domnule Senson! se auzi în interfon. Domnii Step și Farlow sunt aici.

- Să aștepte! se răsti el.

Apoi încercă să respire normal. Deși era după-amiază și se termina ziua de lucru... Trecuseră atîtea ore, totuși imprimeul de pe pieptul său nu vroia să dispară!

Pipăi. Părea chiar mai pronunțat.

Cu oarecare studiu, căzu de acord că portretul în carne vie se cam deplasase. Își scoase acul de cravată, minicalculatorul din buzunarul de sus, rupse doi nasturi, aruncă batista. În mod sigur ele erau de vină pentru hieroglifele din piele.

- Domnule Senson!...

- Să intre!

Seara primi un telefon. De fapt era pentru Sonia. Fratele ei mai mare suferise un atac de cord. Adormiră destul de tensionați.

Nici Sonia, nici ceasul, nimeni nu-l trezise, totuși el se ridicase deja din pat mult mai devreme ca de obicei. Cu mina pe burtă, intră în baie. Aprinse becul și, încet, își privi capodopera. Căci nu putea fi altceva... Cumnatul său în basorelief pe propria sa burtă! Îi văzu chipul, mișcîndu-se sacadat, la fiecare respirație, la fiecare mișcare a rotunjoarei sale burți.

- La naiba! făcu. La naiba! urlă el.

... Trecu de toate protestele unei anticamere pline, secretara nici nu apucă să se ridice, iar o asistentă creolă și simpatică, se dădu speriată înapoi. Pe ușă scria „Dr. Kirkson”.

- Mart!... Să fac atac de cord!...

- Dr. Kirkson - Coșmaruri, vise erotice, insomnii! îl maimuțări Mart citind o carte de vizită aruncată pe masă.

- Poți să-ți pui sutienul! recomandă Jeff Kirkson secretarei. Colega, cu ce te pot servi?

Mart își aminti că tot așa îl prinsese odată, la universitate, cu una dintre profesoare.

- Să nu spui că un om greu ca tine e scuturat de coșmaruri!

- Jeff...

Se așeză în fotoliu desfăcîndu-și haina.

Cînd ajunse acasă se simțea ceva mai bine. Era clar că, în primul rînd, anomaliele astea nu erau periculoase. Apoi se spera că nu aveau să dureze.

Liviu SURUGIU

Visîndu-l Mart Senson Premiul JSF-Atlantykron 1994

În al treilea rînd, dacă totuși durau, nici o problemă: Kirkson avea pentru orice o explicație: sugestionare epidermică subconștientă cu dispunere capilară ordonată în structură onirică. Nimic mai simplu.

Mart adormi fericit după ce în prealabil făcu dragoste zdravăn cu iubita sa soție, puțin cam neglijată în ultimul timp. Sonia se simți în al nouălea cer și, înainte de a trage un norișor pufos peste ea, îl rugă să-și ia liber a doua zi. Fratele ei se afla la Detroit, internat.

- Poți să te duci tu dacă vrei. Eu sunt absolut blocat. Mîine vine directorul Companiei și, să-ți spun sincer, deja mi-e cam teamă.

Teama i se exacerbă însă în mod justificat chiar dis-de-dimineață intrucît Mart îl văzu pe director în propria sa baie. Ba, mai mult, pe propriul său spate, între omoplați cînd, folosind o a doua oglindă își verifica tăietura corectă a părului.

Mii de cioburi săriră pe podea.

- Mart! țipă Sonia. Ce faci pe closet?

O privi în lumina ochilor.

- Treaba mare.

Kirkson se închină.

- Ori îți bați joc de mine cu vreun truc de șapte cenți... ori ești un fenomen! Ia spune, ai dormit cumva pe spate?

- Dar tu?... Naiba să te ia, nu mai știu! De ce?

- Pentru că dacă e așa s-ar putea să o bați pe Sonia mai rău decît ai caftit-o pe Linda la tribunal.

Sonia rămase cu gura căscată văzîndu-l acasă în toiul zilei - așa ceva nu se întimplase niciodată în trei ani! - și cu o figură monstruoasă chiar. Îi rămase un nod în gît și, în vreme ce el se apleca pe sub pat ori scormonea prin sertare, n-avu curajul să întrebe nimic.

- Ce cauți? cuteză ea într-un tirziu.

- Pe director, pe fratele tău și nu în ultimul rînd pe Linda!

Sonia nu înțelese absolut nimic, dar evident, substantivul propriu Linda o arse ca un jar.

Mart se opri o clipă năucit, apoi se repezi la telefon:

- Kirkson, nenorocitul! Dacă aș găsi trei cartoane în relief care mi-au fost puse sub corp... Tîmpitule, dar cum de nu dispar nici după atîta timp?!

- Crezi că eu nu mă întreb?

A doua zi făcu analize serioase. Pur și simplu acasă nu mai putea să se dezbrace. Pe ambele picioare erau înșirate chipurile tuturor vecinilor săi.

- Ai fost cu sorcova, încercă Jeff să zimbească.

Mart nu mai avea chef de nimic. Dar asta e temporar, reflectă el. Parcă văd că acum îmi vine poftă să rup vreo două-trei gîtlejuri.

Jeff se dădu mai departe puțin.

- Pe Linda ai mai visat-o?

- Nu cred.

- Da' arată foarte bine, să știi, cercetă el

figura de pe piept.

- Da? Arată foarte bine?! urlă Mart deodată. Dar acum? Ăă?! Ia zi!... Da' acum...

Și se tăie, se tăie din nou cu lama.

Sîngele se întindea ca o pată pe o peliculă veche. Tăieturile superficiale, pe piept și pe burtă, îi făcură rău lui Kirkson, care, deși doctor, nu prea era înnebunit după miros de sînge cald.

- Ești timpit, deschise el geamul. Poate îți iese ceva și pe instrument, să-l tai și pe el.

Mart încremeni. Simțise așa ceva în baie. Repede, își desfăcu nasturii de la pantaloni.

- Uită-te tu, făcu ținînd ochii închiși.

- Păi mă uit dar nu reușesc să citesc.

- Să... ce?!

- Doamne, ce prost sunt!

- Scrie ceva? răcni Mart Senson.

Jeff se ridică uluit.

- U...S...A... Hm-hm-hm!... USA!

Acasă, Sonia îl primi ca acum trei ani.

- Mart, nici nu știi cît sunt de fericită! Jimmy, Jimmy cel Voinic e aici!

Asta da fericire! Cumnatul său se externase și probabil că avea să stea vreo săptămînă pe aici, să trăiască regește, să fie plimbat cu Mercedesul și hrănit la Royal-Club.

- Bine, vin și eu imediat.

- Ce ai la mîna? îl apucă ea.

- Au!

- Te doare?

- Mi-e frică să nu mă doară!...

Încuie ușa la baie. Își desfăcu bandajul și se uită ca un vrăjitor dement în propria sa palmă: de acolo îl privea la fel de zăpăcit un chip necunoscut adus de un minut la servicii. Un minut în care ațipise.

- Mart?!... Pe ochii lui Cronos! E două noaptea!

- Ascultă-mă...

- S-a întîmplat ceva? păru să se alarmeze vocea de la celălalt capăt al firului.

- Jeff, mi-e frică să adorm...

- De ce?... Hai, bătrîne, un vecin în plus nu strică; sau o vecină... URSS nu mai există și oricum n-ar avea loc patru litere acolo... Alo, Mart, mă auzi? Ți-am promis că mîine mergem la noua mea clinică...

- Jeff, e cumnatul meu la mine.

- Și?

- La dracu! se enervă Mart, toată seara a călărit videoul!

- Și?! Zău că nu pricep!

- Tîmpitule! Asta e mort după filme de groază! A pus patru coșmaruri cu beregăți tăiate, canini de vampir și gheare de ciînzburători! Turbez!

- Mart!

- Am încercat să nu mă uit, dar... Spune-mi, dacă mîine mă trezesc cu așa ceva: Cu așa ceva pe față?!

- Liniștește-te, Mart!

- Nu mai pot! Nu mai pot, Jeff... Și s-a mai întîmplat ceva... Acolo unde m-am tăiat... **astea cresc!**

- Vin imediat.

Așa cum se înțelesesă, Jeff sună după cîteva minute și Mart răspunse din dormitor, trezind-o fără să vrea pe Sonia care, amețită, înțelese ceva despre o plecare imediată la Houston.

- Să-ți fac bagajul, sări ea. Cît timp stai?

- Nu trebuie!... Cred că o săptămînă. Scumpo, nu te alarma. Am mai fost plecat și altădată.

- Dar niciodată fără bagaj!

Îi înghesui acolo tot felul de lucruri.

O privea cum aleargă dezorientată de la baie la bucătărie și înapoi în dormitor...

- Lame de ras... Of, ți-am spus să-ți iei și tu o mașină electrică, ca toată lumea! periuța, cămași...

Stătea pe marginea patului și o privea. Deodată îi veni să plîngă. De ce oare se întîmplau toate astea? Și de ce lui? Cunoștea o mie de oameni care fără îndoială merituau ceva și mai grav... Dar cît de grav era? Brusc avu o revelație. Pentru o clipă i se păru că n-o s-o mai vadă niciodată. Imaginea i se încurcă în minte. El o să o mai vadă, ea nu, cum era el odinioară, o să vadă un monstru care intră pe geam și o strînge de gît...

Îi luă în brațe.

- Mart, te iubesc.

- Și eu.

- Te-am visat, Mart, chicoti deodată cineva.

Săriră amîndoi. Era Jimmy cel Voinic.

- Și ce dacă, se enervă el. Ascultă, puile, de ce nu faci nani? E aproape trei. Uriașul se legănă și căscă prelung.

- Pleci undeva? Cînd te întorci?

- Nu e treaba ta! se răsti Mart.

- Mart, dar n-a spus nimic rău, interveni Sonia, a spus doar că te-a visat.

Jimmy bătu în retragere.

- Nici măcar nu te-am visat acum.

- Dar cînd?

- Săptămîna trecută.

Soneria îi sperie de-a binelea.

- Parcă ai pleca în război, glumi Sonia.

Dar era neliștită.

Jeff năvăli grăbit.

- 'Ai, domnule, mai repede. Dosarul 015?

- Ce-i ăla? întrebă Sonia în timp ce Mart se întoarse în biroul său dinspre balcon.

- Păi, pentru el mergem la Houston.

- Aha. De cînd lucrezi la Companie? îi oferi ea o cafea.

- Nu de mult.

Mart ar fi ațipit în mașină, dar automobilele care veneau din față îl orbeau mereu.

- Încearcă să nu te transformi acum în Frankenstein! făcu Jeff. Ia pastila asta.

- Ascultă, Jeff, de ce te ocupi tu de mine?

- Ce întrebare! Sunt doctor!

- De ce ocupi tu numai de mine?!

- Ei, așa da... Păi, pur profesional; vînașea ta mi-ar putea aduce un Nobel...

Era un alt birou, unde Mart nu-l mai vizitase niciodată.

- Pentru că ești prost, îi explică acesta. N-ai observat exteriorul clădirii?

- Nu sînt piscică.

- Universitatea... unde ai învățat cinci ani!

- Aha...

Mart simțea că moare de somn.

- Unde mă așez?

- Deocamdată nicăieri. Vino încoace.

Trecură în altă cameră. Jeff aprinse

luminile. Era un laborator foarte vast.

- În afară de faptul că e vacanță, aripa asta e oricum închisă curiosilor, deoarece se construiește. E zona laboratoarelor care vor fi dotate cu aparatură de ultimă oră.

- Și tu ce dracu' cauți aici?

- Aici voi profesa eu. Am o catedră.

- Pot să jur că domnișoara... Cum o chema pe profesoara aia tinerică?

- Exact... E la fel de tinerică și acum numai că e decan...

- Aha... Cred că asta e canapeaua mea.

- Nu. Vino aici.

Îl așază pe un fel de scaun stomatologic.

- Să nu-mi spui că vrei să adorm cu sîrma asta în gură!

- Te jenează? manevră Jeff aparatele.

- Mă doare!

- Dar nu vei mai visa nimic.

Și, într-adevăr, nu mai visă nimic.

- Maaart! răcni Jeff Kirkson aproape trecînd prin ușă.

Mart Senson sări lăsîndu-și laringele în sîrma din gît. Se împletici căzînd înapoi în fotoliu.

- Uneori prevăd că am să te omor...

- Ia să vedem, ceva nou? Aici nu, aici nu... popoul! Perfect!

Era foarte vesel, ca și cum ar fi făcut cel puțin trei pași către domnul Nobel.

- La prima oră am fost la Companie.

- Cu rețetele și scutirile mele.

- Exact. Și am vorbit chiar cu marele tău director.

- Nu mă-nnebuni!

- Abia acum!... „Hm-hm! Doctore Kirkson... Îl apreciez mult pe domnul Senson. E unul din specialiștii noștri de excepție... Hm-hm! Ciudat, dar aș putea să jur că l-am visat de curînd!... Hm-hm!... Ce zici?!

- Hm-hm!

- Aseară mi-ai spus cam același lucru despre cumnatul tău.

Mart încercă să se relaxeze.

- Și acum, bomba! făcu Jeff. Cu cine am vorbit eu acum un sfert de oră, la telefon?

- Cu diavolul!

- Nu chiar.

- Cu Linda?!

- Exact.

Începu să se învîrtească în jurul uriașului fotoliu.

- Mă rog, e bine mersi, lucrează la același bar unde am găsit-o noi atunci... Acolo am și sunat-o.

- Dar de ce?

- Voiam să o întreb ceva. Însă nu a mai fost nevoie.

- Ți-a spus singură, bineînțeles.

- Ex...

- Exact! Dar ce?

- Te-a visat de curînd, într-o noapte.

Mart își băgă la loc sîrma în gură.

Aproape două ore Jeff îi cercetă excrescențele tăiate. Deveniseră într-adevăr niște excrescențe, purpurii și netede, gata parcă să înmugurească.

- Nu trebuie să te neliniștești, îi spuse el, cercetîndu-i spatele. Nu cresc numai cele tăiate, cresc și celelalte.

- M-ai liniștit, făcu Mart.

- P-asta zici că nu-l cunoști? Desfă bine palma!

- Nu l-am văzut în viața mea... Jeff, ce-i cu tine?!

Acesta se albise și tremurînd, luă loc.

- Cred că ai să înnebunești înaintea mea, consideră Mart.

Jeff făcu un semn nedeslușit.

- Vorbește odată!

- În... În palma ta... ești chiar tu...!

Mart nu se albi, nu leșină, nu înnebuni. Într-adevăr era imaginea lui. Ceea ce îl calmase dintr-o dată era explicația subită pentru ce nu se recunoscuse: era el, însă mult mai bătrîn, douăzeci, poate încă treizeci de ani. Și arăta bine.

- Înseamnă că am să trăiesc, nebunile, am să trăiesc!

Nebunul îl privi prost.

- Doar nu te-ai gîndit la altceva. Firește că ai să trăiești. Întrebarea este dacă voi reuși și eu...

- Da, doamnă Senson. Nu, doamnă Senson. Da. La revedere.

Directorul Companiei închise telefonul.

- Jeff, încercă ea să se stăpînească, ce se întîmplă?

- Sonia?! se ridică doctorul descumpănit.

- Am telefonat azi la Companie. Nu știu nimic despre Houston. Mart e internat.

- Rău ai făcut! Începu Jeff. Era strict secret. De-aia te-au mințit. Acuma precis s-au supărat.

- Dar dacă vor afla că Mart a uitat acasă dosarul 0152?

- I-ai umblat în birou? strigă doctorul.

- În primul rînd.

- Sonia, tu vrei să fim dați afară de acolo?

- Jeff, tu nu poți fi dat afară de acolo.

În birou se lăsă tăcerea. Părea că intrase în anticamera goală.

Doctorul oftă.

- Îți voi povesti. Dar s-ar putea să nu mă crezi.

- Dacă asta va fi de necrezut, voi crede, fii sigur.

Universitatea se reconstruia și pe dinafară nu numai pe dinăuntru. Jeff se legitimă de vreo două-trei ori apoi, însoțit de femeia în pelerină cu glugă, pătrunse în împărăția sa.

- De fapt, nu mi se pare nimic fantastic, spunea ea în timp ce străbăteau culoarele fastuoase de la subsol.

- Nici nu e. Important este ca noi să nu ne speriem. Oprește-te, aici trebuie să decodific poarta.

- Știi de ce am început... Azi noapte l-am visat pe Mart.

Jeff sări înapoi ca electrocutat.

- Cum?!

- Ce te sperii? L-am visat.

- Și... ce făcea?

- Nu mai știu. Dar știu că m-am gîndit mult la el și doream ca și el să mă viseze.

- Doamne ferește! Aș fi tot ce ne-ar mai lipsi, bombăni el în șoaptă.

- Ce-ai spus?

- Asta e ușa.

- Chestia asta de plumb?

- Se deschide mai greu. Deci: primul cod...

- Dincolo e el?

- Da. Dar nimic nu e fantastic, ține minte, Sonia. Important e să nu ne speriem.

- Cum aș putea să fac așa ceva?!

Închipuie-ți ce ar simți!

Jeff împinse ușa.

- Important e să nu ne spe-ri-em...

Încremenise.

Sonia îl dădu la o parte. Apoi scoase un țipăt și căzu la pămînt.

În fața sa, propriul ei chip, schimonosit, mărit, înfricoșător, se mișca încet. Jeff luă

de jos un ghem de păr.

Cu mîinile la urechi, ca în fața unei orchestre dezlănțuite, Mart Senson se legăna, încercînd să se întoarcă. Tot părul îi căzuse și pielea albă de pe partea dinapoi a craniului se umflase și crăpase, se întărise și se dilatasă luînd chipul Soniei, ultimul său vis.

Doctorul o tîrî de acolo apoi închise ușa în urma sa.

Cînd se întoarse, Mart dormea. Scormonise în geanta pe care o adusese Sonia și care îi căzuse înăuntru; mîncarea îi plăcuse pesemne, dar o întinsese cam peste tot. Deodată se cutremură: înțelegese de ce devenise atît de neîndemînic spărgînd un borcan și nereușind să desfacă altul. Fiecare deget purta amprenta unui chip micuț și ticălos, din care Jeff nu recunoscuse nici unul.

Se apropie de monitor, verifică două casete și le derulă rapid. Conțineau desigur filmul ultimelor șase ore și avea să vadă pe îndelete cum se metamorfozase în carne vie ultimul vis.

- Premiul Nobel, nu știu... dar Oscarul sigur...

Vocea părea numai că vine dinspre Mart... Era foarte obosit și avea cearcăne mari. Cînd îi văzu ochii, Jeff simți cum inima i-o ia razna. Pupila stîngă avea cristalinul exacerbat, sculptat în forma unui chip prea bine cunoscut.

- Mart! Mart, mă auzi?

- Da, șopti omul.

- Ai umblat în sertare?

- Am găsit o poză, da... Bunica ta?

Jeff înghiți în sec.

- E moartă de cincizeci de ani.

- Dar mie mi se pare frumoasă.

- A murit tînără, la scurt timp după nașterea tatălui meu: avea optisprezece ani.

Mart își puse o mîină pe gît. Acolo pielea i se umflase ca și cum ar fi avut un șarpe înăuntru, încolăcit pe gît.

- Vezi... Ea va avea mereu optisprezece ani... Ca un ceas oprit care arată ora exactă în fiecare zi.

Respiră șuierat, de parcă alerga pe tărîmuri neștiute.

- Nu e așa că a mușcat-o o viperă?

- O viperă, da.

- Mi-a spus.

- Dar n-avea cum! țipă Jeff. E moartă, nu înțelegi?

- Chiar tu ai zis că fiecare imagine de pe mine nu poate fi decît efectul unui vis reciproc.

Era din ce în ce mai nervos, mai speriat.

- Nu mă întrebi de Sonia? încercă doctorul să schimbe subiectul.

- Sonia?

- A fost aici... Soția ta...

- Știu că e soția mea, ticălosule, gemu Mart abia auzit. Am simțit-o, m-am simțit groaznic cînd a leșinat... Știi că nu stăteam intenționat cu spatele? Pe măsură ce ea se apropia ceva în mine, aici, mă atrăgea spre ușă... Aici... e chipul ei, nu?...

Jeff schimbă casetele cu altele noi.

- Cu ochiul ăsta o vād continuu pe bunica ta. Mă bucur că cel puțin e o imagine plăcută... Crezi că mai am mult de trăit?

- Mart, ce vorbe sînt astea? îngăimă doctorul. Știi bine că viața ta nu e în pericol!

Fața plină de semne și figuri neînțelese, păru să zîmbească trist.

- Dar a ei este.

- A cui?!

- Jenna Ellie Kirkson. Bunica ta.

- Dumnezeu, Mart, de unde naiba știi cum o cheamă?

- Ți-am mai zis. Am visat-o adineauri... Dar e ceva deosebit de alte vise. Parcă și acum e aici. Îmi spune să omor șarpele, să nu o abandonez...

Din ochiul său strălucitor curgeau lacrimi enorme.

- Mi-e milă de ea.

Jeff se sprijini de perete.

- Eu oricum o să mor, vorbea Mart.

- Cum o să mori, Mart, prietene, nu vorbi așa, chipul tău mai bătrîn, din viitor, ți-a dat de știre că vei ajunge pînă acolo...

Încet, Mart Senson ridică palma. Carnea se umflase și plesnise, prin gura chipului de acolo curgea un puroi oribil...

- Mă bucur că voi muri, Jeff. Dar îmi pare rău fiindcă... am mai avut un vis.

- Unde e chipul lui?

- Aici.

Eră de așteptat. Cealaltă mîină, cu palma neatinsă, un loc propice generării.

- Să vedem.

- Nu, Jeff.

- Trebuie să vād.

Mart încercă să se ridice. Nu reuși. Era terminat.

- Nu înțelegi, trebuie să vād, se enervă doctorul, toată tărășenia asta poate deveni de o importanță mondială!

- Jeff, încercă muribundul cu ultima picătură de voință.

- Mart, desfă mîna! îi porunci Jeff Kirkson. Mart, înțelege! Ești singurul exemplar din lume, poate din Univers, în care se amestecă gîndurile și carnea, la niveluri fantastice, incontroabile...

Renunță să încerce astfel. Comandă aparatele. Scaunul începu să se strîngă, imobilizîndu-și prada, și un fel de clești prinseră mîna. Dar ea nu vroia să se deschidă.

- Îți voi face o injecție...

O voce îndepărată venea dinspre Mart.

- Nu...nu fă asta... Dacă îmi iei voința nu îl voi mai putea stăpîni...

- Pe cine? Pe cine? răcni Jeff. Ce ai acolo, idiotule, ce ai în palmă? Al cui chip e?... Vreau să-l vād, trebuie să-l vād, îți ordon, îți poruncesc, te voi ucide dacă va fi nevoie!...

Sedativul își făcuse efectul.

Și, ușor, prea ușor, palma se deschise.

Și doctorul se uită acolo.

Și înnebuni.

Căci palma se deschise și-l prinse brusc de gît cu ghearele ei.

Uitase. Uitase că în ultima noapte, obsedat de atîtea gînduri, în sfîrșit și desigur fără să vrea, îl visase. Pe Mart.

Propriul său chip, monstruos se hrănea acum din gîtul său.

Moale, ca o cîrpă, supt, supt de viață, căzu pe podea.

Scaunul se autodecuplă și Mart Senson se ridică în toată măriștea sa înfricoșătoare.

Abia acum, după ce voința sa asupra propriei sale voințe, dispăruse, abia acum începea coșmarul.

Oriunde va fi dus, îngropat sau tăiat în bucăți mici-mici, ars, pulverizat, oriunde și orice i s-ar face, abia acum el va începe. Și toți ce-i care-l vor visa vor fi visați de el.

Atenție!!! Nu-l visați pe Mart!

Nu-l visați!...

...Pe Mart, pe Mart, Mart, Mart...

D

entistul o conduse zîmbind către uşă, formînd în trecere numărul de apel al unui taxi. Pe cînd ieşeau, taxiul tocmai

BRIAN W. ALDISS

NOAPTEA ÎN CARE A AVUT LOC MAREA SCURGERE DE TIMP

cobora pe balcon.

Era un vehicul condus manual, destul de demodat pentru a putea fi considerat şic. În vreme ce urca, Fifi Fevertrees îi zîmbi pilotului cu multă căldură.

– Serviciu extra-urban, spuse ea. Satul Rouseville, dincolo de drumul Z4.

– Locuiţi deci în provincie? spuse şoferul de taxi, ridicîndu-se către albastrul factice al cerului şi pilotînd ca un nebun, cu un singur picior.

– Îmi place mult provincia, replică Fifi ca şi cum ar fi vrut să se dezvinovătească. (Apoi ezită şi îşi spuse că-şi poate permite să se laude:) De altfel, este mult mai plăcut acum, de cînd ajung pînă acolo conductele cu

gaz temporal. Am fost conectaţi... Lucrările ar trebui să fie terminate cînd ajung acum acasă.

Şoferul ridică din umeri.

– Probabil că în provincie, asta trebuie să coste o groază.

– Trei payts unitatea de bază.

Şoferul fluieră admirativ.

Ea vroia să-i mai vorbească, să-i împărtăşească bucuria şi încîntarea sa, să-i spună cît de rău îi pare că tatăl său nu mai este încă în viaţă pentru a cunoaşte bucuria de a fi conectat la timp. Dar îi era greu să vorbească cu degetul mare în gură şi în vreme ce se privea în oglinda de la încheietura mîinii, încercînd să vadă ce i-a făcut dentistul.

Făcuse treabă bună. Micuţul dinte sîdeu începuse deja să crească în gingia roz. Fifi îşi spuse că avea o gură foarte sexi, aşa cum tot îi repeta Tracey. Şi dentistul îi scosese dintele vechi tot cu ajutorul gazului temporal. Atît de simplu! Inspirase o dată, şi se trezise alaltăieri, retrăind un moment plăcut, cînd îşi luase cafeaua în compania lui Peggy Hackenson, fără să se gîndească nici măcar la cea mai mică durere. Gazul temporal era ultima modă. Îşi simţea inima bătîndu-i mai tare la gîndul că-l vor avea acasă, la dispoziţia lor.

Taxiul-sferă se înalţă şi ieşi de sub cupola uriaşă ce acoperea oraşul printr-unul din

• hublourile larg deschise. Lăsîndu-l în urmă, pe Fifi o încercă o părere de rău trecătoare. • oraşele erau atît de plăcute acum încît nimeni nu-şi dorea să locuiască în altă parte. Şi apoi în afara lor totul era de două ori mai scump, totuşi, • din fericire, guvernul acorda o alocaţie pentru condiţii dificile de viaţă tuturor celor care, • întocmai familiei Fevertrees, erau obligaţi să locuiască în provincie.

• După două sau trei minute, pierdură din altitudine, apropiindu-se de sol. Fifi arătă care este ferma lor de produse lactate şi şoferul se aşeză cu multă grijă pe balconul de aterizare după care întinse laba pentru a primi o sumă exorbitantă de kilopayts. Numai după ce şi-a primit banii, se aplecă şi deschise cu piciorul portiera pentru Fifi. Erau al nabil de neîncercători taximetristii aştia cimpanzei.

• Dar de îndată ce alergă pe scară, uită de el. • Era ziua cea mare! Constructorii avuseseră nevoie de două luni pentru instalarea cronoschimbătorului central – două săptămîni în plus faţă de ce fusese prevăzut – iar în tot timpul acesta casa fusese un adevărat haos, cu muncitori tîrînd cabluri şi fire prin toate camerele. Dar acum era din nou ordine. Aproape că dansa pe trepte în nerăbdarea sa de a ajunge la soţul ei.

• Tracey Fevertrees era la bucătărie şi discuta cu constructorul. Cînd soţia sa îşi făcu apariţia,

• aveţi de ce să vă neliniştiţi.

• – Am făcut nişte testări, îi spuse Tracey soţiei sale, şi totul pare să meargă perfect. Vino, hai să-ţi arăt!

• Dădura mîna cu domnul Smith, care părea să fie cuprins de neplăcere la ideea de a pleca din locul în care muncise. Dar în cele din urmă plecă, promiţînd însă că va reveni dis-de-dimineaţă pentru a-şi lua ultimele ustensile, şi Tracey şi Fifi au fost liberi să se amuze cu noua lor jucărie.

• Printre toate componentele bucătăriei, cronotabloul de-abia se remarca. Situat alături de unitatea nucleară, era o consolă discretă, cu cîteva zeci de cadrane mici şi de două ori mai multe manete.

• El îi arătă cum fusese reglată presiunea temporală: joasă pentru culoare şi birouri, mai ridicată în camere, variabilă pentru camera de zi. Ea se înghesui în soţul său, torcînd ca o pisică.

• – Eşti mulţumit, nu-i aşa, dragul meu?

• – Mă gîndesc la toate facturile pe care le avem de plătit. Şi la cele ce vor mai veni... trei payts unitatea de bază! Îngrozitor! exclamă el. (Apoi, văzînd că ea părea dezamăgită, adăugă:) Dar sînt încîntat, iubita mea, bineînţeles. Ştii bine asta.

• Trecură prin toată casa, aparatele fiind puse

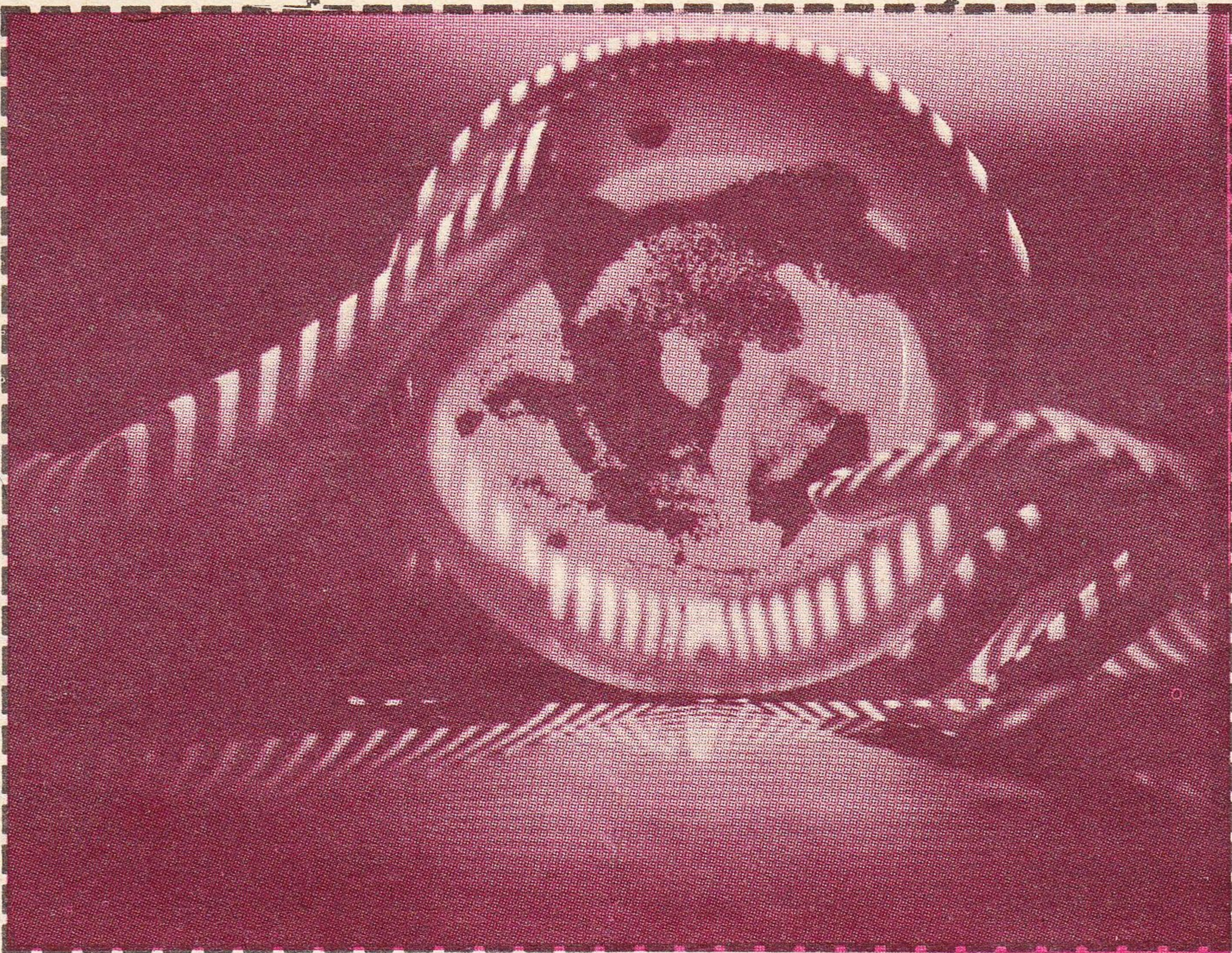
el se întoarse spre ea şi o luă de mîna, cu zîmbetul său care pentru ea nu era decît un zîmbet liniştitor, dar care împiedica să doarmă multe fete din Rouseville. Cu toate acestea şarmul lui nu egala frumuseţea lui Fifi din clipele în care era surescitată, aşa cum era cazul de faţă.

– Merge? întrebă ea cu aviditate.

– Mai e doar o mică hibă ce s-a ivit în ultima clipă, răspunse fără trageri de inimă domnul Archibald Smith.

– Dar tot timpul sînt mici probleme! Au fost cel puţin cincisprezece hibe în opt zile, domnule Smith! Acum ce mai e?

– Aici, la dumneavoastră, n-ar trebui să vă pună probleme. Doar că a trebuit, aşa cum bine ştiţi, să instalăm o mulţime de conducte pentru a putea ajunge de la uzina principală din Rouseville pînă aici, şi avem mici necazuri cu menţinerea presiunii. S-ar părea că există, chiar în uzină, o scurgere pe care nu reuşim s-o localizăm. Dar dumneavoastră nu

în funcțiune. În bucătărie, aleseră o dimineață recentă. Plutiră în trecut, pentru a se întoarce la acea oră a dimineții care era preferata lui Fifi, atunci când micul dejun tocmai se sfîrșise iar ea elabora în minte meniul pentru masa de prînz, urmînd mai apoi să-l programeze din consolă. Fifi și Tracey aleseră o dimineață în care ea fusese deosebit de fericită; au fost învăluiți de sentimentele acelor clipe.

– Minunat! Delicios! Pot face orice, îți pot pregăti tot ce dorești!

Se sărutară și fugiră pe coridor strigînd:

– Nu-i minunată știința?

Dintr-o dată rămaseră nemișcați iar Fifi exclamă:

– O, nuli

Coridorul era în perfectă ordine, perdelele cu luciri metalice erau la locul lor, lipite de cele două ferestre pentru a controla cantitatea de lumină care pătrundea în interior și pentru a înmagazina surplusul pentru zilele întunecoase, covorul rulant perfect curățat îl ducea fără zdruncinături, lemnăria era netedă și caldută atunci cînd o atingeai. Fuseseră crono-controlați la ora trei după amiaza a lunii precedente, o oră liniștită... excepție făcînd doar faptul că în acel moment constructorii erau la muncă.

– Dragul meu, or să distrugă covorul! Și sînt sigură că nu vor putea pune lemnăria la loc! Tracey, te rog, uită-te! Au scos din funcțiune perdelele, și Smith promisesese să nu se atingă de ele!

Se lipi de el.

– Draga mea, totul este în ordine, totul e-n regulă, te asigur.

– Dar nu e așa, ce naiba! Este îngrozitor! Uită-te la mizerabilele astea de țevi temporale împrăștiate peste tot, și toate cablurile astea bagate prin toate colțurile! Și ne-au stricat frumosul nostru tavan absorbant ... uită-te la praful ăsta care se așează peste tot!

– Draga mea, este vorba de efectul-temporal!

Dar trebui să recunoască faptul că nu vedea coridorul – în perfectă ordine – pe care-l priveau ochii săi; ca și Fifi, era cuprins de emoțiile sale de luna trecută, din clipele în care văzuse culoarul în mîinile lui Smith și ale muncitorilor lui îngrozitori.

Ajunseră la capătul coridorului și se năpustiră în cameră, și în același timp, într-o altă zonă temporală. Fifi se întoarse spre el și gemu:

– Dumnezeule, Tracey! Presiunea temporală! Cred că va trebui să reglăm altfel coridorul, ce zici?

– Bineînțeles, îl vom regla pentru anul trecut, într-o frumoasă după-amiază de vară, dacă vrei. „Dumneavoastră alegeți, noi vă aducem”. Aceasta este deviza R.C.T.-ului. Dar lăsînd

- asta de-o parte, ce spui de timpul de aici?
- Ea contemplă camera, apoi dădu din gene și murmură:
- – Mmmmm, s-ar zice că-i tare relaxant.
- – Ora două dimineața, îngerașule, începutul primăverii, și în toată zona toată lumea doarme pe rupte. Acum nu riscăm să suferim de insomnie!
- Ea se apropie de soțul său, se lipi de el și-și

- ridică spre el ochii.
- – Nu crezi că ora 11 noaptea ar fi o oră mai... ei bine... mai de cameră?
- – Știi că prefer canapeaua pentru genul ăsta de lucruri, inimioară. Așează-te puțin lîngă mine și să vedem ce părere ai de camera de zi.
- Camera de zi se găsea la etajul inferior, și numai două nivele, garajul și lăptăria, o despărteau de sol. Era o cameră frumoasă și spațioasă, cu o canapea superbă în mijlocul ei și cu ferestre înalte ce se deschideau către o priveliște plăcută și către îndepărtata cupolă a orașului.
- Se așezară pe acest divan voluptuos și, asociațiile de idei fiind ceea ce erau, începură să se mîngîie. După un timp oarecare, Tracey căută pe podea și smulse o telecomandă manuală ce fusese conectată în perete.
- – De aici, putem controla timpul pe care-l dorim, Fifi, fără să ne mai deplasăm! Spune-mi clipa pe care ți-o dorești, și ne vom întoarce la ea.

– Dacă te gîndești și tu la ceea ce mă gîndesc eu, am face bine să nu ne întoarcem mai mult de zece luni, pentru că înainte nu eram căsătorii încă.

– Haide, haide, doamnă Fevertrees, o să devenim rușinoși? Înainte de căsătoria noastră nu-ți făceai altele grijii!

– Ba da, îmi făceam! Dar poate mai multe grijii îmi făceam după, decît pe moment, cînd mă lăsam puțin purtată de evenimente.

El îi mîngîie cu tandrețe părul atît de frumos.

– Vrei să-ți spun ce-aș vrea să încerc, odată?

• Să mă întorc la timpul cînd tu aveai doisprezece ani. Trebuie să fi fost o fetiță foarte sexi și aș vrea tare mult să mă conving. Ce zici de asta?

Ea tocmai vroia să protesteze dar imaginația o împiedică.

– Am putea să ne întoarcem în fragedă copilărie!

– Bravol! Știi că am un mic complex Lolita...

– Tracey! Trebuie să fim prudenți, dacă nu, în agitația noastră riscăm să depășim ziua propriei nașteri și să ne trezim protoplasme sau mai știu eu cel!

– Draga mea, citești prea multe broșurici! Cînd vom obține îndeajuns de multă presiune pentru a ne depăși data propriei nașteri, vom pătrunde doar în conștiința celor mai apropiați predecesori de același sex, tu în a mamei tale, eu în a tatălui meu, și apoi ale bunicilor noastre și ale bunicilor noștri. Nu cred că presiunea temporală a uzinei din Rouseville să ne permită să mergem mai mult înapoi.

Apoi conversația lăsă loc altor jocuri, pînă în clipa în care Fifi murmură cu o voce gînditoare:

– Ce invenție cerească, timpul! Știi? Chiar și atunci cînd vom fi bătrîni și cenușii și infirmi, vom putea să ne

• întoarcem să ne amuzăm, să ne regăsim tinerețea. Ne vom potrivi întoarcerea la exact această clipă, vrei?

• – Mmm-mm, spuse el.

• Sentimentul acesta era împărtășit de tot universul.

• În seara aceea au avut la cină un homar sintetic enorm. Dar Fifi, atît de agitată de faptul că avea în sfîrșit cronoschimbătorul codificase o compoziție puțin incorectă – ea se jură că exista o greșeală de tipar în cartea de bucate pe care o programase în calculatorul de bucătărie – astfel încît meniul nu era foarte reușit. Așa că reglă timpul pentru ziua, de acum doi ani, cînd mîncaseră cel mai bun homar din întreaga lor viață, la puțin timp după ce se cunoscuseră. Gustul pe care și-l reamintiră făcu să dispară dezamăgirea provocată de cel actual.

• În timp ce luau masa, presiunea temporală se opri.

Nu se auzi nici un sunet. La exterior totul era la fel. Dar în mințile lor, se simțeau purtați ca de un vârtej, de la o zi la alta, întocmai unor frunze moarte pe care vîntul le poartă peste cîmp. Se perindară mai multe clipe în care luaseră masa, homarul provocîndu-le greață atunci cînd au avut impresia că mîncîncă, pe rînd, curcan, brînză, vînat, șarlote cu rom, budincă, înghețată de vanilie și fulgi de ovăz. Preț de mai multe minute demente, rămaseră așezați la masă, împietriți, în vreme ce sute de gusturi diferite li se perindau peste papilele gustative. Tracey sări în picioare scoțînd un răcnet și se repezi să întrerupă fluxul temporal de la contorul din apropierea ușii.

– S-a stricat ceva! blestemă el. Imbecilul ăsta de Smith! O să-l sun imediat! O să-l omor!

Dar cînd fața lui Smith apărură la suprafață în video-cisternă, aceasta era mai impasibilă ca niciodată.

– Nu este vina mea, domnule Fevertrees. De fapt, tocmai m-a sunat unul din oamenii mei ca să mă anunțe că sînt probleme la uzina temporală din Rouseville, chiar acolo unde conducta dumneavoastră se brânșează la conducta principală. Gazul temporal se scurge pe undeva. V-am spus chiar azi dimineată că au niște mici probleme acolo. Vă sfătuiesc să vă duceți să vă culcați, domnule Fevertrees. Duceți-vă să vă culcați, iar mîine dimineată totul va fi în mod sigur reparat.

– Să ne culcăm! Cum îndrăznește să ne spună să ne ducem să ne culcăm! se răsti Fifi. Ce sugestie imorală! Omul ăsta ne ascunde ceva. Pariez că a conectat greșit șmecheriile lui și încearcă s-o scalde cu povestea asta cu scurgerea la uzină!

– Ne este ușor să verificăm. Haide, vom vedea care este situația.

Luară ascensorul pentru a coborî la parter și acolo urcară în vehiculul lor terestru. Oamenii din orașe își băteau joc de aceste hovercrafturi cu roți, care aminteau în mod curios de automobilele Antichității, dar nu era nici o îndoială că ele erau indispensabile în afara cupolelor, acolo unde nu exista sistem public de transport gratuit.

Porțile se deschiseră și ieșiră rulînd, apoi decolînd aproape imediat pentru a pluti la cincizeci de centimetri de sol. Rouseville se găsea situată pe o micuță colină iar uzina se afla de partea cealaltă. Dar cînd tocmai începuseră să zărească primele case, se produse un incident bizar.

Peste tot domnea calmul și cu toate acestea vehiculul terestru începu să se zguduie îngrozitor. Fifi se trezi aruncată în toate părțile și o clipă mai târziu vehiculul se opri într-un tufiș. Tracey sări jos spunînd:

– Fir-ar să fie, sînt grele rău chestiile astea. Într-o zi o să trebuiască să învăț să le conduc.

– Nu mă ajuți să ies de aici, Tracey?

– Haida-de, sînt prea mare să mă joc cu fetele.

– Dar trebuie să mă ajuți! Mi-am pierdut păpușă!

– Nici măcar n-ai avut vreo păpușă.

Știi ce? La naibal!

El fugi peste cîmp și ea fu nevoită să-l urmeze, strigîndu-l. Era într-adevăr foarte greu, cu un creier de copil, să controlezi corpul greu și neîndemînic al unui adult.

Își regăsi soțul, așezat în mijlocul drumului spre Rouseville, dînd din mîini și din picioare. Văzînd-o, izbuni în rîs:

– Tracy poate merge cu piciorușele sale!

După cîteva minute reușiră să plece din nou, pe jos: era destul de dureros pentru Fifi a cărei mamă schiopătase la bătrînețe. Împreună, se tîrîră cu greutate, doi tineri ce se mișcau ca doi bătrîni. Cînd pătrunseră în micuțul sat fără cupolă dădură pe străzi peste majoritatea locuitorilor, care exemplificau caracteristicile întregului spectru al vîrstelor omenești, de la gîngurelile bebelușilor pînă la vorbele fără șir ale senilității. În mod evident, la uzină se produsese un accident grav.

După zece minute și cîteva generații, ajunseră în fața grilajului. Smith era acolo, chiar sub panoul imens al Regiei Centrale a Timpului. Nu l-au recunoscut; purta o mască de gaz temporal care scuipa momente trecute.

– Mă așteptam să vă văd! exclamă el. Nu m-ați crezut, ai? Ei bine, vă sfătuiesc să mă însoțiți, și veți vedea singuri. Scurgerea s-a transformat în gheizer, robinetele n-au rezistat presiunii și au cedat. Cred că înainte de a putea măcar să începem reparațiile va trebui să evacuăm toată regiunea. Cînd el tocmai îi lăsa să treacă prin deschizătura din grilaj, Tracey spuse:

– Sper că nu este un sabotaj al bolșevicilor!

– Bolșe... cum?

– Bolșevicilor. Mîna rușilor. Presupun că uzina este secretă?

Smith se uită la el, complet zăpăcit.

– Nu vă simțiți bine, domnule Fevertrees? Rusia are gazul temporal de tot atît timp de cînd îl avem și noi. N-ați fost anul trecut, în călătorie de nuntă, la Odessa?

– Închipuiți-vă că anul trecut eram în războiul din Coreea.

– Din Coreea?

Cu un urlat puternic de sirenă, o formă neagră deasupra căreia clipeau intermitent faruri roșii, ateriză în curtea uzinei. Era o mașină de pompieri, din oraș, condusă de un robot, echipajul său uman sărînd din ea, în mijlocul celei mai nebunești zăpăceli, mai înainte ca cei răspunzători de acest lucru să le poată pune la dispoziție măști antigaz temporal, astfel încît un tînr se întinse pe jos plîngînd că trebuie să l se schimbe scutecele. Dar pompierii nu aveau de stîns nici un incendiu, aici nu era uzina și satul, suflînd în cele patru zări, purtînd pe răsufierea sa ce ucidea moliile, generații inimaginabile și uitate.

– Haideti să mergem să vedem ce se întîmplă, spuse Smith. Decît să stăm aici fără să facem

nimic, la fel de bine am putea merge acasă să bem ceva.

– Sînteți un tînr fără pic de minte, dacă gîndiți ceea ce cred eu, spuse Fifi, cu o voce aspră de doamnă în vîrstă. Cea mai mare

parte a alcoolului pe care-l găsești astăzi este contrafăcut și impropriu consumării... și orice-ar fi, eu consider că trebuie să-l sprijinim pe Președintele nostru în încercarea sa lăudabilă de a pune capăt alcoolismului, nu-i așa, Tracey dragule?

Dar Tracey era pierdut în ciudate amintiri aberante, și pe deasupra mai fluiera și "La Paloma".

Clătîndu-se, îl umară pe Smith în clădire, acolo fiind interpelați de doi polițiști. În clipa aceea, apărură un bărbat gras într-un costum sobru, care se adresă unuia dintre polițiști, vorbindu-i prin masca de gaz. Smith îl strigă și se îmbrățișară ca niște frați. Ceea ce și erau de fapt. Clayball Smith îi conduse în uzină, luînd-o în mod galant pe Fifi de braț, ceea ce, pentru a dezvălui drama sa personală, era tot ce obținuse vreodată de la o fată frumoasă.

– N-ar fi trebuit să fim prezentați în mod corect acestui domn, Tracey? îi sușoti Fifi soțului său.

– Ridicol, draga mea. Trebuie să uităm de etichetă atunci cînd pătrundem într-unul din aceste temple ale industriei.

În vreme ce vorbea, Tracey părea să mîngîie niște favoriți imaginari.

În uzina temporală domnea haosul. Acum se putea constata amploarea dezastrului. Niște lucrători scoteau la suprafață, din excavația unde se produsese explozia temporală, primii mineri; unul dintre acești nefericiți înjura fără tragere de inimă și îl făcea responsabil de această îngrozitoare dramă pe regele George al III-lea.

Întreaga industrie temporală era încă în formare. Numai cu zece ani în urmă, primul dintre subterestri, făcînd cercetări mult sub scoarța terestră, descoperise pungile de timp. Această noutate provoca încă mirarea tuturor, iar cercetările erau relativ la început.

Dar marile trusturi pusăseră mîna pe afacere, și cu generozitatea lor obișnuită, avuseseră grijă ca toată lumea care plătea un preț gras, să aibă partea ei de timp. În prezent, în industria temporală era investit mai mult capital decît în oricare altă industrie din întreaga lume. Chiar și într-un sătuc, cum era Rouseville, uzina valora milioane. Și iată că aceasta căzuse în pană.

– Este teribil de periculos, spuse Clayball. Nu trebuie să rămînem aici.

Acesta urla în masca sa de gaz pentru a se putea face auzit. Zgomotul era asurzitor, mai ales de cînd un ziarist de lîngă ei își începuse reportajul către națiune.

Răspunzînd unei întrebări pusă de fratele său, Clayball strigă:

– Nu, este mai mult decît o scurgere la conducta principală. Asta e ce-am transmis noi pentru a calma spiritele. Băieții noștri grozavi, acolo în groapă, au găsit o nouă pungă de timp, un filon considerabil care se răspîndește peste

tot. Este imposibil de astupat! Mai înainte ca noi să ne dăm seama ce nu-i în regulă, jumătate din oamenii noștri se întorseseră la cucerirea Normandiei.

Cu un gest teatral le arată solul pavat.

Fifi nu înțelegea absolut nimic din tot ceea ce spunea el. De când plecase din Plymouth, rătăcea, și nu numai la figurat. Era și-așa destul de neplăcut să fii soție de pribeag, iar această Lume Nouă nu-i plăcea de loc. Acum era incapabilă să înțeleagă cum energiile imense ale tehnologiei moderne puteau da peste cap întregul timp al unei planete.

În starea actuală, ea nu putea ști că iluziile gheizerului temporal se răspîndeau deja pe tot continentul. Aproape toți sateliții de comunicații care se roteau în jurul lumii, difuzau reportaje, mai mult sau mai puțin exacte, de la locul catastrofei, legate de evenimentele pe care aceasta le provoca, în vreme ce ascultătorii stupefiați se scufundau, dintr-o generație într-alta, asemenea unor oameni prinși între nămeți fără fund.

Din aceste depozite provenea timpul pe care sistemul de canalizare îl furniza milioanei și milioanei de cămine din lumea întreagă. Unii experți calculaseră deja că la actualul nivel de consum, toate filoanele temporale vor fi epuizate în două sute de ani. Din fericire alți experți lucrau deja pentru punerea la punct a unui timp sintetic. Luna trecută micul grup de cercetători de la Time Pen Inc. din Ink. Penn., anunțase izolarea unei molecule mai lente cu două minute față de toate celelalte molecule cunoscute de savanți, și sperau ca în curînd să poată izola și alte molecule.

O ambulanță se opri derapînd, urmată imediat de o alta. Archibald Smith vru să-l dea la o parte pe Tracey care se găsea în drumul lor.

— Hei, țărănoiule! Jos mîinile! strigă Tracey încercînd să scoată din teacă o sabie imaginară.

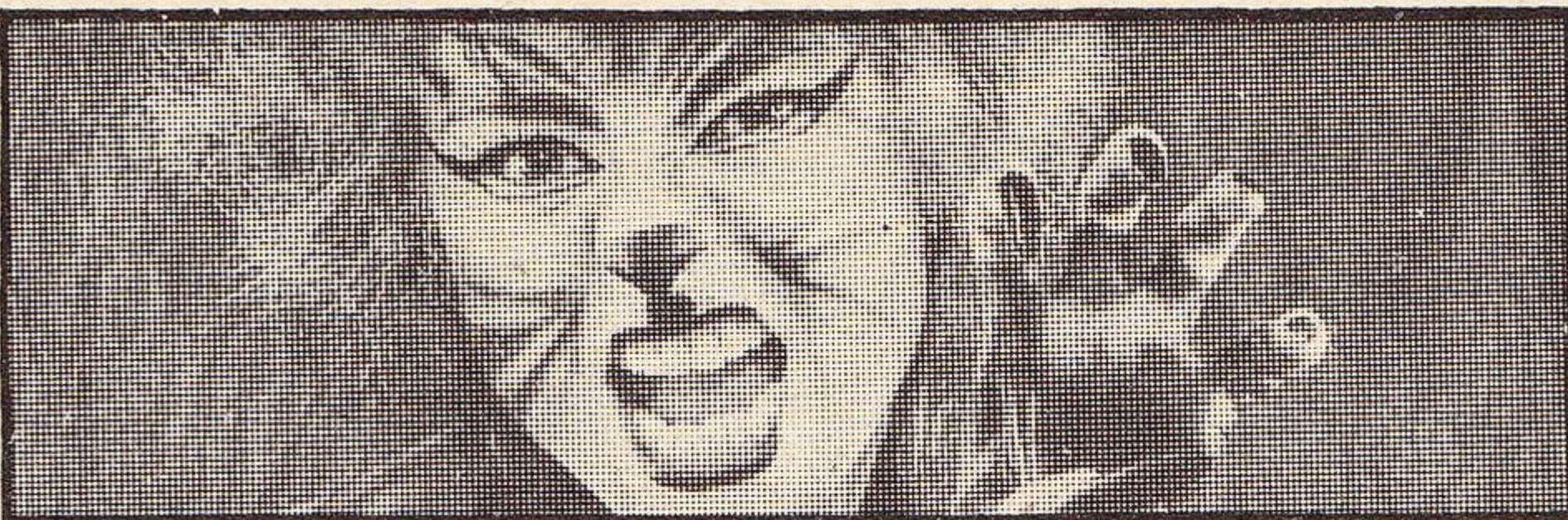
Între timp, infirmierii săreau deja din vehiculele lor, iar poliția evacua sectorul.

— Îi vor scoate la suprafață pe curajoșii noștri terranauți urlă Clayball.

Gălăgia era atît de mare încît de-abia putea fi auzit. Peste tot erau oameni cu măști, și aici colo se zărea silueta zveltă a cîtei unei infirmiere mascate. Erau aduse provizii de oxigen și de supă, erau instalate proiectoare îndreptate către deschizătura pătrată a tunelului de inspecție. Oamenii în combinezoane galbene coborau în groapă, comunicînd între ei prin radiouri-brățară. Dispărură. Timp de cîteva clipe, o tăcere respectuoasă se lăsă peste clădiri și păru să se transmită și mulțimii neliniștite de afară.

Aceste clipe se prelungeau, deveniră minute și cacofonia reîncepu. Sosiră alți bărbați cu fețe întunecate și comentatorii fură împinși mai departe, în afara zonei.

— Dulce prieten, pe răsuflarea lui Dumnezeu,

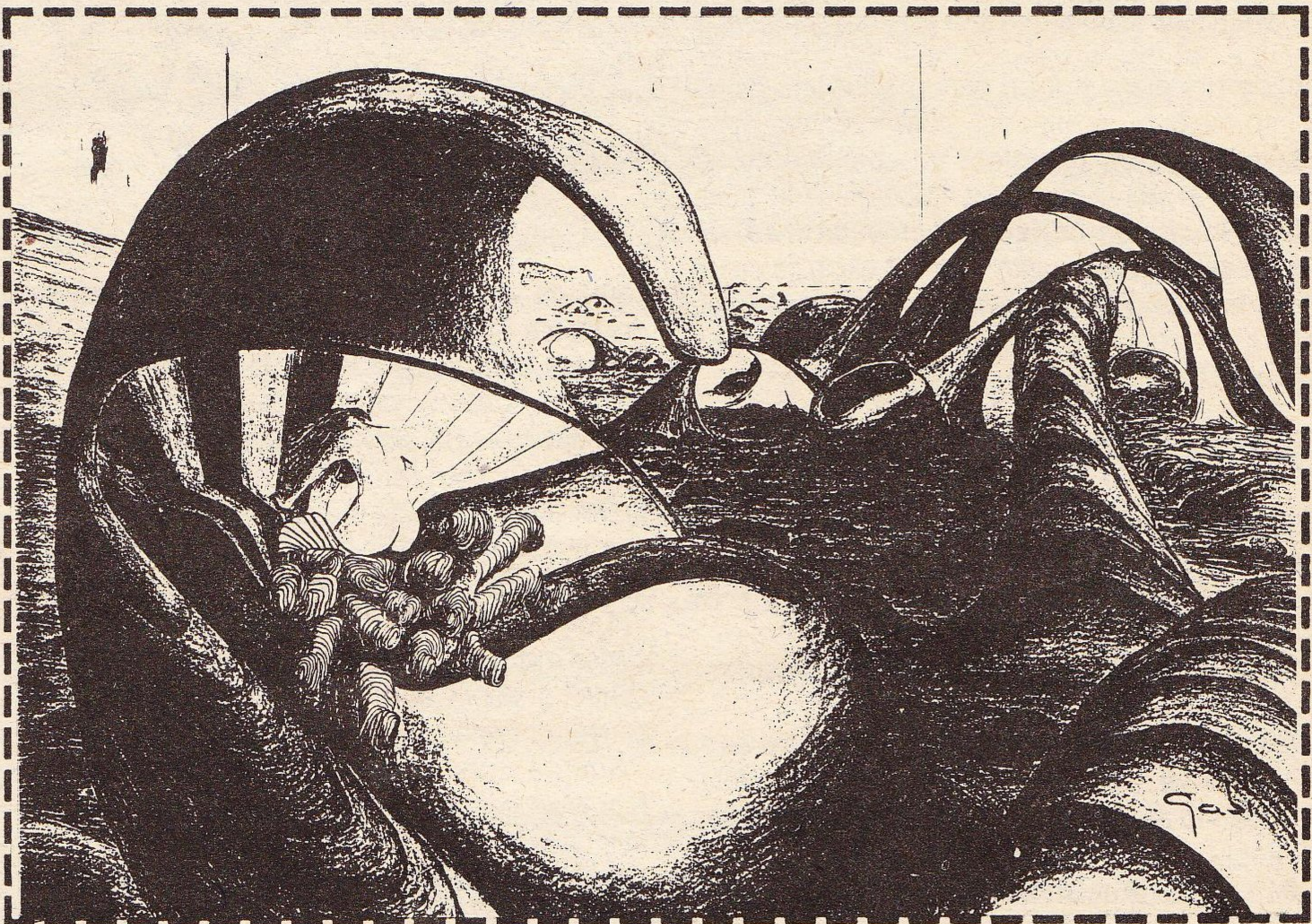

eu am mare dorință ca noi să plecăm de aici! murmură Fifi, strîngîndu-și cu o mînă tremurătoare mantia în jurul gîtului. În locurile acestea, a mea neplăcere este mare!

În sfîrșit, în jurul gropii se observă o activitate febrilă. Oamenii plini de transpirație urcară pe frînghii. A fost ridicat primul terranaut, îmbrăcat în uniformă neagră a funcției sale. Capul i se clătina, masca îi fusese smulsă, dar el lupta cu curaj pentru a-și recăpăta cunoștința. Peste

aici, mai înainte ca ceilalți terranauți să fie ridicați la suprafață, cu toate că încă nu se vedea capsula terestră. Atunci cînd cordonul oamenilor înarmați se apropie, Fifi și Tracey o luară la fugă. Nu mai rezistau, nu mai înțelegeau. Se repeziră către poartă, fără să le pese de strigătele celor doi Smith, mascați. În vreme ce fugeau în noapte, marele jet invizibil al gheizerului temporal îi domina, și continua să țîșnească, vărsînd peste lumea întreagă o soartă funestă.

Se opriră pentru o clipă, la adăpostul unui gard viu, ca să-și tragă sufletul. Din cînd în cînd, unul dintre ei scîncea ca o fetiță, iar celălalt gemea ca un bătrîn. Între timp, respirau zgomotos.

Grafică - Gabriel Ungureanu - Vilcea

buzele sale golite de sînge trecu chiar umbra unui zîmbet și își mișcă mîna către camerele de luat vederi. Din rîndurile persoanelor prezente se ridicară ovații.

Aparținea acelei rase de oameni neînfrițați ce se scufundau în oceanele necunoscute de gaz temporal, situate sub scoarța terestră, și care-și riscuau viața pentru a aduce din necunoscut o bucățică de cunoaștere, împingînd din ce în ce mai departe limitele științei, necunoscuți, anonimi, niciodată onorați decît de luminile constante ale publicității.

Asul comentatorilor își croise drum cu coatele prin mulțime pentru a ajunge la terranaut și acum încerca să-i ia un interviu, ținîndu-i microfonul la gură în vreme ce fața epuizată a eroului trecea prin fața ochilor incredului a miliarde de spectatori.

— Acolo jos... este infernul... Dinozauri și puii lor, gîfii el mai înainte de a fi împins în prima ambulanță. Acolo, la fundul gazului. Cirezi întregi, vorace... Doar cîteva zeci de metri încă și am fi găsit... am fi atins geneza... lumii...

Altceva nu s-a mai putut auzi. Acum, noile întăriri ale poliției evacua clădirile, îndepărtînd toate persoanele care nu aveau nimic de făcut

Începea să mijească de ziuă cînd se îmbărbătară și porniră pe drumul principal, mergînd pe la marginea lanurilor.

Nu erau singuri. Locuitorii satului fugeau și ei, abandonîndu-și căminele care le erau acum străine, care le depășeau înțelegerea lor limitată. În vreme ce rupea o cracă dintr-un copăcel pentru a-și face o măciucă, Tracey, cu sprîncenele încruntate, îi urmări cu privirea.

Împreună, bărbatul și femeia lui, urcară panta, îndreptîndu-se spre pustiu ca și restul omenirii, cu siluetele lor greoaie și aplecate iluminate de primele raze ale soarelui.

— Ugh glumph hum herm morm glug humk, mormăi femeia.

Ceea ce, în traducere liberă din vechea limbă a oamenilor primitivi din Epoca de Piatră, înseamnă:

— De ce dracu trebuie ca asta să i se întîmple omenirii de fiecare dată cînd este pe punctul de a se întoarce la nenorocita aia de civilizație?

Traducere - Sorin CASAPU

SILVOMACUL

Țișni fericit,

Venise, în sfârșit, clipa cea mare și pentru el. Misiunea!

Pe muchiile perfecte i se reflectau, derulându-se cu repeziciune, pete luminoase, puncte și linii de foc, corpuri cerești pe lângă care trece în goana-i superluminică. Neconținută.

Se apropia. Senzorii zăriseră matricea radioactivă. Întinsă ca o pecingine uriașă în toate părțile pe fața planetei, asemenea unui far etern și imuabil chemând doar stelele. Și Salvatorii.

Întră cu toată viteza, pe verticală, înșurubindu-se nebunește în atmosfera planetei invadată de crepusculul asfințitului. Simți cum se desface arzând, se dezagregă, umplind dureros parcă întreg Universul, trecind pentru scurt timp într-o lume neștiută, a nimănui, cvasiagonică, apoi, deveni din nou conștient de coexistența sa normală și izbi în plin solul nisipos afundându-se adânc în scoarța cristalină, extrem de dură, de deasupra pulberilor radioactive. O explozie ca un tipăt infernal. Fusesse un tipăt ce săgetase totul. Cerul încremenit, nisipul, soarele ce ardea nemilos...

Zăcu câteva clipe în nemișcare, șocul impactului îl afectase puțin dar nu destul de grav. Apoi se roti încet și, scăpat din unghiul în care se întipisese, descrie rapid o mișcare spiralată ieșind cu greu, dar încrezător, din masa densă a dunei, la suprafață, dînd piept cu soarele ce rînjea ucigător.

Nisip, nisip, nimic altceva decît nisip translucid.

Nimic neobișnuit. Nimic straniu.

Foita voit indestructibilă de titan i se cam scorojise pe la colțurile muchiilor arse, însă totul era în regulă. În perfectă stare de funcționare. Așteptă câteva clipe pînă ce nivelul radiației atinse plafonul minim acceptat și pelicula energetică ce-l capitonase de-a lungul călătoriei, în deplină concordantă cu etapele misiunii, cedă, risipindu-se în valuri frâgile de electroni. Dintr-o dată rămas fără sprijinul forței de siguranță, învelișul metalic protector plezni dezvelindu-i muchiile perfecte, argintii.

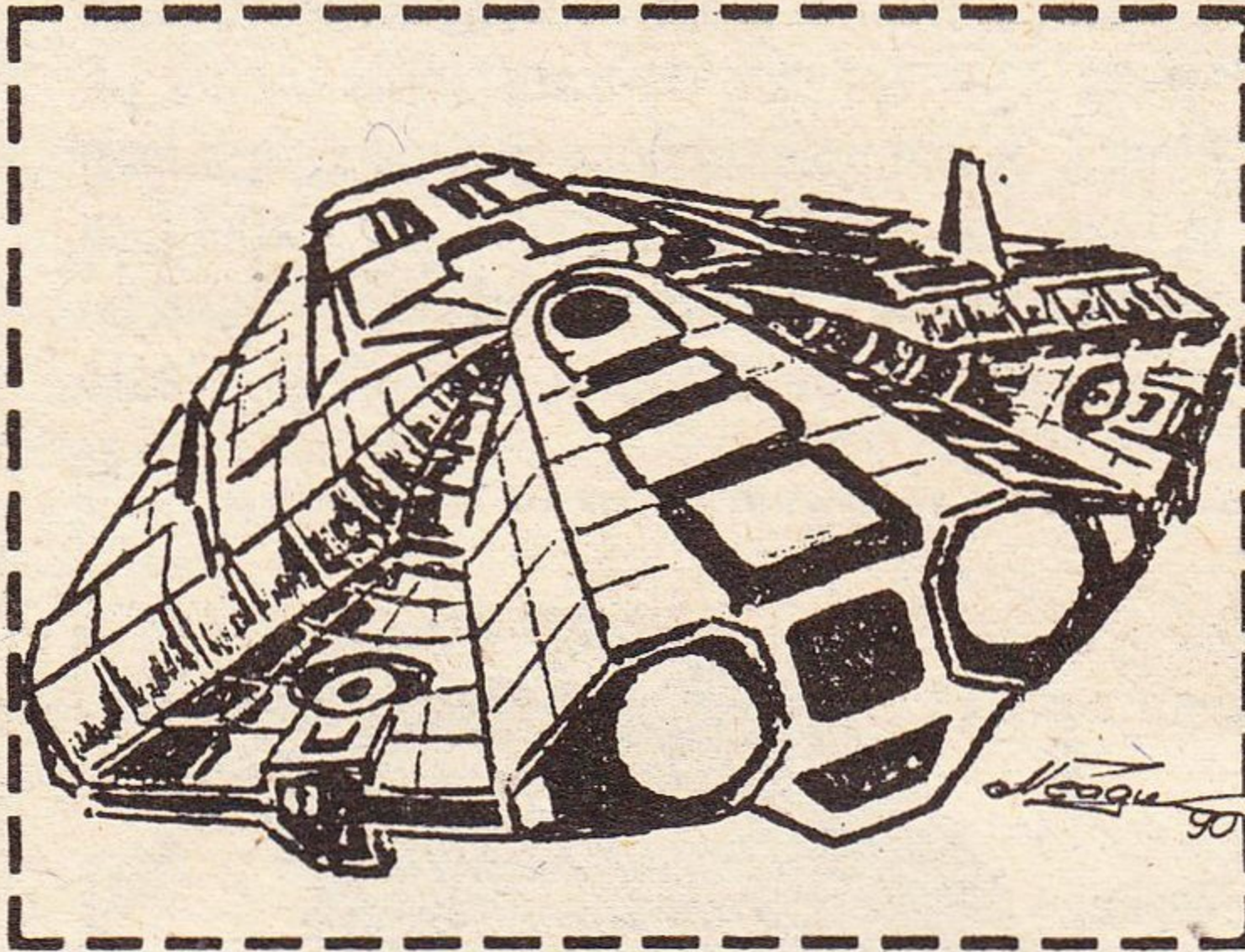
Cubic, ca un straniu simbur geometric, emanînd o frumusețe aparte, acolo pe oceanul de nisip, părea o strălucitoare bijuterie lucrată în jad argintiu. Părea.

Fluxul solar intens îl bucura căci fiori voluptuoși, de pace calmă, îi cutureau plăcut prin unghere neștiute stîrnindu-i reflexele încorsetate în cipurile vegetale. Declanșă. Imediat fețele laterale începură să se întunece, deveniră mate, pete sinistre, negre, alunecîndu-i circular de-a lungul muchiilor. Totul în timp ce fascicule înguste dar proporționale de ultrasunete, țîșnite din centrul petelor mișcătoare, baleiau continuu, purificînd zona de contact pe care urma să-și desfășoare Misiunea. Un șirag segmentat de arc strîns telescopă, cu grijă, afară, prin una din fețe, blocîndu-se deasupra nisipului încins. Cristalele luminoase din vîrf executară ultimul control tehnic de verificare. Scanere modulare îi umpleau circuitele cu informații, coduri ciudate și imagini spațial-sferice ale foarte importantului și necesarului punct de implantare. Aproape instantaneu selecția automată îi afișă bucuria; raport pozitiv!

Calmă, suprafața planetei strălucea cu irizații ultramarine.

În curînd avea să se întunece și dispariția sursei solare de energie îi bloca funcționarea. Era vital să se grăbească.

Modulele țîșiră asurzitor și fețele toate, redevenite între timp argintii, se pliară axial, într-o fantă de oțel-titan mascată de încrustațiile sensibile ale nervurilor ce-i pulsau nerăbdătoare. Cîteva discuri aurii, bombate unghiular, amintind

parcă de o constelație străină și îndepărtată se desfăcură în arcuri largi, înfingîndu-se precaute în masa translucidă a dunei, la capătul unor tije cromate. Fantastic de repede reactivii sofisticati ai tijelor culeseră, filtrînd structura acidă, toxică, puternic electricizată a solului și-i trimiseră hrănitoare elemente metalice risipite din belșug prin pulberea silicoasă. Încet, dar sigur, un lujer verde începu să urce viguros spre cer, purtînd în vîrf un ovoid transparent, fragil, plin de axe și cilindri mișcători, ce părea să fie un mecanism de control și supraveghere. De fapt, indestructibilul complexit inimă-creier.

Simțea cum adevărata esență a fericirii, fenomen necunoscut pînă atunci, i se alătură înfiorătoare, înfășîndu-l ca pe un nou născut în miresme liniștite și limpezi, pătrunzîndu-i excepțional de direct printre sistemele etanșe, module și circuite, sondîndu-i și sporindu-i într-un fel deosebit de plăcut încrederea în sine. În Misiune.

Vrejuri fine de oțel începuseră să dea tîrcoale lujerului falnic, dar la mică distanță, înconjurîndu-l metodic, fără a îndrăzni parcă să se așeze vreodată, aureolînd numai prin răsucirea lor metalică, puțin sforțată, pe traiectorii imprevizibile, dar atît de fascinante, baza octogonal-piramidală a trunchiului.

Și peste toate trona acea eternă senzație de mulțumire interioară ce îi amplifică neconținut dorința. De a reuși. De a învinge.

Dezvoltarea continua vertiginos. În acest prim stadiu, ovoidul cristalin din vîrf lăsă să atîrne în trepte eliptice, de jur împrejur, fastuoși franjuri lungi și subțiri, aidoma unor delicate evantaie de mătase străvezie. În același timp, din spinii cruzi, roz-violacei, a trei mici rozete emisferice apărute la baza cărnosă a tulpinii, picurară stropi minusculi, opalescenți, peste încrengătura de crom lucitor prin care filamente organice și capilare sintetice îi duc la îndeplinire planul atît de măreț. Al Misiunii. Receptorii specializați tresăriră în spasme scurte la atingerea ploii lăptoase, autohrănitoare și dintr-o dată vrejul își opri ascensiunea maiestuoasă, vibră tensionat, ca o încordare electricizată, demascînd astel schimbările ce-i marcau profund structura și, bineînțeles, viitoarea existență. Din dominant

circulară, forma secțiunii sale transversale deveni în curînd elipsoidală presărată cu nenumărate pete, ce păreau să oglindească nuanța nisipului, pete din care începură încet, apoi din ce în ce mai rapid, să irumpă nervos muguri albaștri umezi, strălucind straniu în lumina asfințitului. Nervuri extrem de fragile se desfăceau în filigrane plasticate, înțesate de dantelăriile amețitoare ale microcircuitelor din aur pur. Plăcile înmugurite se sudară automat, în momentul atingerii una cu alta, îmbrăcîndu-i elegant verdele tulpinii cu o platoșă de consistența gelatinei. Fremătînd ermetic, de satisfacție interioară, complexitul cernu din franjuri-evantai o pulbere fină, roșiatică, cu iz puternic de acid uleios, peste mantia protectoare ce-și definitivase stadiul de înmugurire. Mănunchiurile de fibre elastice ale mantiei se colorară instantaneu în fermecătoare și nemaivăzute nuanțe sîngerii, împrumutînd printr-un foșnet aproape armonicos o duritate cornoasă, înnobilate astfel de o forță magică. Neștiută decît de ultraperfecțiunile programe biotehnice implantate, adînc la naștere, în măduva-i multioperațională de tuburi electronice extraplat laminate.

Soarele-și terminase rondul, luceafărul acelui sistem solar pîlpîia, indecis, între orizont și zenit, însă celulele detectorilor țîșniră neliștite afară, adulmecînd. Cerul îi apăsa inospitalier trupul. Presiunea crescînd îngrijorător de mult, încît cîteva tije de siguranță fură nevoite să culiseze de-a lungul firului tulpinal consolidîndu-l protectoare. Ceva ca o răsufare puturoasă, saturată de mizerie cenușie, își făcu brusc simțită prezența, întunecînd cerul. Aburi de teamă îl asaltară dintr-odată chinuitori, în efluvii decimante.

Începu să plouă. Picături mărunte și grele de ploaie acidă. Necruțătoare. Nisipul se umezise lugubru, metamorfozîndu-se încetul cu încetul într-o mîzgă ciudată, cleioasă, brăzdată de pîrîiașe ce sfîrîiau zgomotos. O negură sulfuroasă porni să-l atace, sufocîndu-l, iar ploaia continua să verse nemiloasa otravă.

Vuietul dureros, de alarmă, al dispozitivelor de suprascuritate sparse monotonia ucigătoare a ploii. Picăturile săpaseră adînc în zonele neprotejate-fisurîndu-i lejer valvele reactorului de echilibrare organică. Se strecurară apoi prelingîndu-se printre rezervele inatacabile de cipuri criogenizate, dizolvînd nesățioase tot ce întîlneau în cale. Seturi întregi de nervuri solare, cablaje pentru condensare moleculară, structurile autonome ale mugurilor-fagure... Supraîncălzite, două scanere îi plezniră, împrăștiînd cioburi și filamente schilodite peste ramele hidos topite ale culisoarelor. Durerea îl sufoca, toropindu-l, blocîndu-i reacțiile firești. Ale instinctului de supraviețuire. Dezastrul continua dezarmant, clipă de clipă, ca un coșmar oribil, ca o boală ce-i apăruse, iată, în chip de dorință necunoscută, necercetată.

Planeta sub învelișul ei de nisip translucid părăsise cufundată adînc în somn agonic, chemător. Bănuise corect că viața ei s-a stins în pîlpîiri atomice, dar se înșelase amarnic lăsînd în desfășurare codul standard al Misiunii. De milenii trufia planetei dormea îngropată-n oceanul de nisip ignorînd și desființînd posibilitățile intruși. Iar el cochetase inconștient cu viclenia ei, devenise vulnerabil și pierduse. O luptă doar, căci războiul era încă departe de a fi încheiat.

Totuși teama-l înlănțuise, subjugîndu-l groaznic.

Însă, deodată, stîrnite probabil de durerea nedreaptă ce-i ardea îngrozitor măruntaiele, îi răsăriră pe circuitele neafectate ale ovoidului imagini cutremurătoare. Atît de adevărate pentru el... Codri impunători împinzind planete de vis, bătrînii falnici din prima generație urcînd spre cer frunți semete și foșnet mare de viață!

Simți undeva înăuntru un declic. Devenise lucid.

Nu! Nu va ceda. Cu nici un preț, poate că tocmai ploaia asta nenorocită, neașteptată, îi era proba de forță, de luptă cu propria-i demnitate sufocată acum de teamă irațională. Nu trebuia să cedeze, să piardă. Misiunea era totu!

Extrem de hotărît, trimise simultane mesaje-comandă spre toate grupurile operaționale. Imediat sute de senzori fixară, blocînd ermetic, fantele de ecluziune vegetală ale depozitelor germinale, acceleratoarele fură puse în funcțiune iar cîmpurile de forță electromagnetice declanșară rapid sistemul dinamic recuperator. Scrișnete înfiorătoare și crude îl zguduiră oribil, purificîndu-i viscerele schimonosite de arsuri grave. Conștient fiind de faptul că era marcat de crize de frică galopantă, în care intrase din cauza procentajului mare de panică acută infiltrată neuronal, porni filtrele psiho-absorbante.

La fel de iute precum apăruse, ploaia încetă și norii se risipiră.

Pompe delicate, proaspăt peliculizate anti-acid, își făcuseră apariția din reactorul de urgență îndepărtînd discret și eficient mizeria, curățată în prealabil de lamele răzuitoare verticale, în cavitățile de incinerare, apoi porni, parcă ceva mai liniștit, procesul de dezintegrare și refolosire a resturilor.

Cînd totul fu gata urmări raportul general provizoriu. Acidul fusese destul de puternic și foarte toxic, blocurile intermediare dispăruseră complet, însă majoritatea sistemelor protejate de aliaje organice nu înregistraseră defecțiuni prea mari. Doar fibrele suturii complexit-sistem primordial suferiseră vătămări ceva mai grave. În zona acestui defect îi apărură o deformare a rețelei ionilor de carbon și o modulare excesivă a distribuției electronice. Remedierea necesita multă, foarte multă energie. Însă soarele cutreiera bezmetic prin alte părți, risipindu-și aiurea fluxul, atît de necesar lui.

În afara sa liniștea se arcuia cristalină sub acoperișul înalt al nopții, tremurător de stele. Ploaia se infiltrase deja, nisipul își recăpăta treptat aspectul normal...

Era îngrijorat.

Fragila-i ființă pretindea acum un nou mod de dezvoltare, mult mai pretentios, cu un metabolism foarte intens și clădit pe o structură deosebit de rezistentă la atacul ploii.

Se resemnă sfîrșit, pregătindu-se de așteptare.

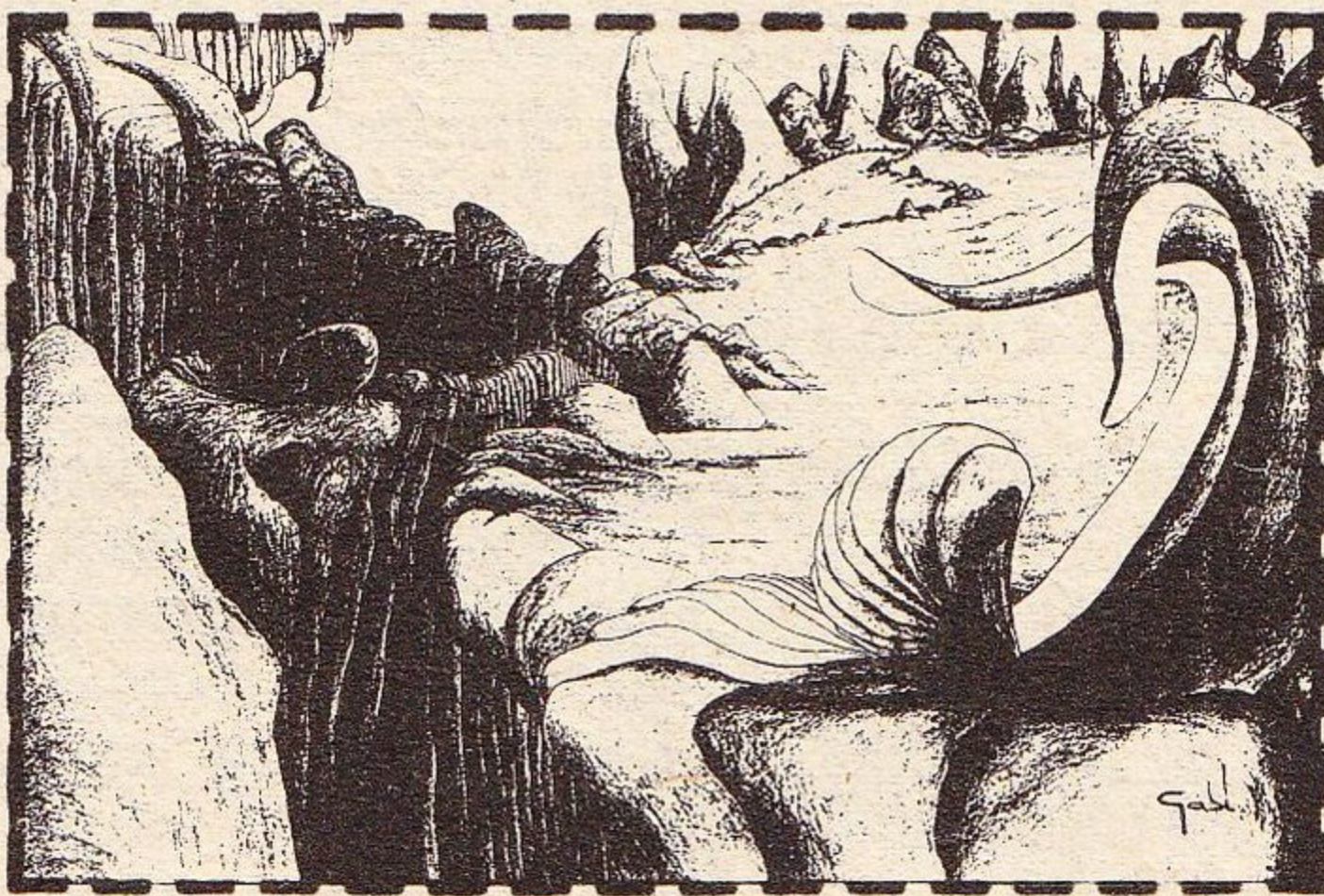
Din sufocant și greoi, cerul devenise ușor și transparent. Haoticul efect de retransmisie a valurilor radioactive emanate în cursul zilei.

Noaptea înveșmîntase deșertul într-o pace desăvîrșită.

Ca și el, planeta distrusă, pustie, înecată în tăcere și neîntîlnită, sub spectul unor astre emanînd doar răceala distantă, parcă ar fi urlat de singurătate. Acum însă el se odihnea, împreună cu ea, cu o oarecare perfidie conștientă, folosind la maximum aceste clipe de răgaz pînă la noua sa înclăștare cu soarele.

Treptat, fulgerînd gînduri ciudate, de adînci

înțelesuri, trecu în profunzime. Era conștient că trăiește un alt element. Un arc de esență pură și transparentă a vieții. Știa că se suprapune altor unități de măsură. Acum are timpul lui, de neînțeles, de nepătruns nici măcar pentru vrăjmășia fătîșă a planetei. Toți se adaptaseră. De-a lungul a milioane de eoni, ai săi supraviețuiseră doar adaptîndu-se. Aveau

Gabriel Ungureanu

obiceiurile lor. Un mod de a fi aparte. Viața întotdeauna merge înainte, așa își marcaseră voința. Susținuți mereu de o ambiție foarte mare erau capabili de eforturi prelungite pentru a obține ceea ce vor. Îndeplinirea Misiunii! Grăunțele care nu au cutezat a răsări, putrezesc – glăsuiau pline de adevăr transmisiile bătrînilor, în lungile nopți polare din capătul galaxiei.

Dintr-o stea de deasupra fulgerau limbi de foc, ca toți atîția colți pregătiți parcă să-l pătrundă, sfîrtecînd trupul schilodit, iar el dormea și somnul, dincolo de durerile înecate în gînduri profunde, arăta a înfrîngere. Dar o înfrîngere aparentă.

Spre dimineată roua plouă calmă peste el ceturi străvezii, continue.

Scuturat de spasme, vibră grav. Găsise! Firescul, da! Asta era. Fiecare își are firescul său. Acesta are valență de lege pentru că firescul nu poate fi schimbat, ci doar înnobit, șlefuit, dar în primul rînd trebuie să se țină seama de el. Așa cum în întreg Universul toate antagonismele sînt complementare, așa și el va supraviețui doar modelîndu-și ființa după puterea și armele dușmanului. Ploaia.

Smaraldul zorilor sfîșie nemărginirea și oceanul de nisip deveni atît de verde încît părea că întreg cerul se prelinsese în dune printr-un miracol incredibil.

Cuplă pe randament maxim, plin de încredere deplină, generatoarele a căror impulsuri și energii regenerative erau necesar să fie simțite de către toate grupurile operaționale. Imediat diverse reacții și fluxuri binare plutiră, în avalanșe binefăcătoare, spre ovoid. Tijele nutritive ce supraviețuiseră cu brio atacului acid trecură conștiințioase la treabă, inversînd părți din complicatele procese ale chimiosintezei vitale. Limfa bioactivă, sîngele-hrană a proaspetelor rețele capilare ceramice, îi alunecă acum prin canale minuscule, speciale, în lungul lanțului hidramatic, fără pierdere de energie, în sus, la țesuturile ce-și începuseră implantarea în fibrele viguroase ale complexității. Folosea din plin polimerizarea și conducția pseudoelectrică, de condensare, pentru a crea cablaje biologice la nivel molecular. Pe linia delicată a catalizatorilor-program ai reactorului de urgență recondiționarea organică lucra și ea, din greu,

încontracronometru cu celelalte blocuri ce zumzăiau harnice, sfidînd parcă rinjetul timp al soarelui ce rămăsese agățat de cer, la marginea orizontului vălurit de dunele translucide. Peste zonele afectate ale tulpinii, prin care se zăreau filamentele moarte ale tijelor cromate ciupite grosolan de picăturile perforante ale poloii, își peliculiză un fluid plumburiu, energostimulator, încărcat de filamente organice, ce deveni fără probleme un scut, aidoma unei epiderme protectoare bogată în siliconi și latex, mînjită de-un strat puternic anti-acid. pompe suprasolicitate îi pulsau continuu în trupul complet transformat substanțe noi, sintetizate, în multiple straturi nutritive. De-a lungul epidermei tulpinale apăruseră mici frunzulițe filamentoase, lungi, dispuse palmar de-a lungul pețiolurilor oțeloase, apoi se desfăcură fremătătoare, ca în urma unei adieri străine. Acum aspectul îi era complet altul. Tulpina înmuguri, de la baza nichelată pe care creșteau, dezvoltîndu-se, colonii de licheni captatori de acid, în zeci de vrejuri subțiri ce-n scurt timp se ramificară și uniră, fulgerător de repede, deasupra ovoidului, protejîndu-l ca-ntr-un manșon vegetal, într-o superbă rețea de fibre metalice și folii ceramice lucitoare. Celulele vegetale liftară în locașurile de ecluziune și printr-un amestec de sunete ascuțite, de răzuire intensă cobalt-crom, se revărsară vapoare și pline de grație, împinzînd scheletul schematizat al coroanei. Apoi treptat trunchiul se îngroșă. Se definitivă. Ascunse de scutul ligamentelor platinat, vene inoxidabile, încărcate abundant de cleiul cipurilor-mucus, îi îmbrățișau spiralat teflonul și policlorura de vinil a măduvei silicoase. Capetele de cristal ale elasticelor culisoare lemnoase fură împînzite strîns de foșnăiala organică a circuitelor de bioplast, vis-a-vis de forfota neîntreruptă, din vîrf, a nervurilor vegetale peste titaniul lamelar expus spațial între coroană și complexit. Și cînd totul păru terminat, dintr-o fantă a complexității se înălță, pe fire submicronice de argint, un jet ce-l împrășcă cu o umoare apoasă, poleindu-i suprastructurile cromate ale bazei în pelicule de lianți organici, peste care puterea nemiloasă a soarelui zăcea inutilă.

În sfîrșit, pe deplin mulțumit, opri blocurile operaționale supraîncălzite ce-l slujiseră credincioase și ascultă fericit. Doar bizîitul sistemului nutritiv se mai auzea. În rest totul funcționa acum lejer la limita normală de existență.

Reușise! Se simțea oarecum mîndru. Nu cedase, nu dăduse nici un pas înapoi. Avusese cutezanța, înzecită de ambiție, de a răsări și reușise.

Dar Misiunea abia acum începea.

În jurul lui, sfidîndu-l parcă ostentativ și direct, cerul încremenit, nisipul, soarele ce ardea nemilos... Ploaia însă îi devenise fără să vrea prietenul cel mai bun.

Fremătă de satisfacție deplină. Dacă nu se va întîmpla nimic, va mai sta așa vreme de încă cinci sute de rotații.

Apoi va înflori fericit.

El. Salvatorul.

*Cenacul - SFera
Brăila
Asociația Quo Vadis?
Ploiești*

„Nu mai avem ce scrie; realitatea scrie pentru noi”

Rep.: Cristi, nu ne-am văzut cam de mult și, uite, am să te iau direct, tocmai de aceea. Spun gurile rele că ai în pregătire un volum SF scris chiar de tine. Așa e?

CTP: Da, așa e. Nevrînd să risc fondurile editurii „Adevărul” cu o carte scoasă de mine (nu că n-aș putea să vînd o carte scoasă de mine dar nu e o carte care face concesii; ceea ce nu înseamnă că nu sunt conștient că trăim într-o lume în care deja cartea capătă alt statut de obiect de vînzare, ea trebuie să aibă o copertă vandabilă, niște declarații explozive pe coperta a patra etc.; lucrurile s-au modificat mult față de vremea cînd publicam lucruri cumintii), fac uz de noul mod de-a înțelege cartea ca editor, dar nu ca scriitor; eu scriu așa cum știu și cum pot, cu consecințele de rigoare. Conștient, de asemenea azi, cartea în sine, ca mijloc de vehiculare a informației, este depășită. Nu-i vorba de cartea bună sau cartea rea; e vorba că prin acest mijloc de transmitere a informației, viteza de exprimare și receptare e minimă. Cuplul dintre realitate și persoană este din ce în ce mai strîns. În momentul apariției acestei băi informaționale în care ne scăldăm, e foarte greu să mai tentezi pe cineva cu recursul la ficțiune. Poți găsi în lume totul, nu mai e nevoie să fabulăm. Totuși, pentru că așa m-am născut și am trăit în prima parte a vieții – sub semnul cărții – nu pot să mă desprind acum, la aproape 40 de ani. Și continui să scriu, cu toate că sunt conștient că viitorul aparține deocamdată videocamerei, și nu cărții.

Rep.: Pot încerca să te contrazic cu propriile tale argumente: dacă încercăm pe calculator gustul realității virtuale, asta nu înseamnă decît că realitatea brută continuă să nu ne mulțumească. Și, deci, căutăm iar ficțiunea. Pe o altă cale: mai completă, poate, dar esența ei rămîne aceeași.

CTP: Hai, că tot sîntem amîndoi scriitori de SF: să poposim în zona imaginarului, pentru că e zonă cea mai afectată. După părerea mea, actualmente realitatea speculează ficționalul. Asta e marea problemă: ne ia pîinea de la gură, dom’le! Noi nu putem să mai inventăm – ce să mai inventăm? Care era atuul nostru? Într-o lume blocată informațional cum a fost România, noi ofeream acest succedaneu. Ne chinuiam să secretăm din creierii-ăștia niște informații supraadăugate, inventate și care să completeze un gol în real. Dar nu mă simt în stare să fac față ecranelor de televizor acum pline cu arestarea lui Carlos. Ce poți tu să scrii acum, ce poți inventa? Tu, ca scriitor, nu mai poți decît să iei realitatea așa cum este, să o pui în carte în proporție de 80 la sută și să o modifice doar în restul procentelor. Este singura modalitate prin care se poate face în clipa de față literatură.

Rep.: Bine, dar modalitatea descrisă de tine e foarte veche, o cunoaște și SF-ul: se pomea de la „ce-ar fi dacă?” și, după înghițirea pilulei premiză de către cititor, urma o desfășurare logică și foarte realistă a acțiunii...

CTP: Da, dar pastila aia afecta, practic, întregul drum ulterior al acțiunii. Principiul SF-ului clasic pe care l-ai anunțat, respectiv deducerea logică dintr-o ipoteză insolită a textului. Dar eu am vrut să spun altceva: am vrut să spun că azi trebuie să faci o literatură aproape calchiată după realitate!

Rep.: Un reportaj.

CTP: Da. Literatura devine un reportaj.

Rep.: A încercat-o deja Truman Capote.

CTP: A încercat-o în anii ‘50, dar eu zic că, revenind la momentul actual, ziarele demonstrează că realitatea poate ține loc de ficțiune. Și ce fel de realitate? Realitatea trucată! Hai s-o pomim axiomatic. Așadar, axiomă: minciuna este cel mai grosier mijloc de dezinformare. Profesioniștii n-îl folosesc niciodată. Da? O eliminăm, deci. Există zeci de mii de moduri de a prezenta adevăruri într-un ziar, lucruri care nu pot fi contrazise, dar care, puse într-un anume fel în pagină, conexeate cu momentul apariției, conexeate cu articolul vecin, cu fotografia de pe pagină, cu chiar corpul de literă, pot crea o realitate paralelă. Și ziarele chiar creează o realitate paralelă, în ciuda aparentei lor cuplări la realitate. Așadar, noi nu mai avem ce să scriem: scrie deja realitatea pentru noi! Eu, acum, dacă am pe masă o carte sau un exemplar din *Newsweek*, deschid revista – nu că mi-ar fi dispărut apetența pentru literatură, dar momentul trăit nu e al literaturii. Ceea ce se întîmplă cu valorile industriale într-o civilizație postindustrială se petrece acum și cu valorile estetice. Sigur, e greu s-o acceptăm, pentru că noi considerăm industria și arta domenii separate, spiritul nu se supune legilor progresului, nu? Gîndim foarte imobilist în spațiul spiritului și artei. Dar ne aflăm într-o zonă de tranziție chiar și privind mijloacele de exprimare artistică.

Rep.: Totuși, există o inerție socială suficient de mare să asigure destui cititori cărților... Există best-seller-uri, nu?

CTP: Te contrazic. Dragul meu, best-seller-urile nu au de-a face cu cartea! Ele sînt un fel de filme tipărite. Ce se vinde în America? Se vînd, de exemplu, memoriile celui care a dat cu ranga peste picioarele Nancy-ei Carrigan! Îți dai seama? Se vinde o carte în care se arată cum acela a avut pojar cînd era mic, cum tăia el brazi cu tatăl său în Minnesota... Se ajunge, firește, în finalul cărții, la momentul în care a dat și el, în ziua aia, în turloaiele Nancy-ei Carrigan! Și această carte se estimează (e absolut serios ce spun acum) că va avea un tiraj de cîteva milioane de exemplare. Păi, are asta vreo legătură cu ideea de carte, așa cum o gîndeam noi, sau cum o gîndim și acum, domnule?

Rep.: Cred că nu. Bine, cam toate lucrurile ajunse discutabile ajung să semene cu ceea ce spunea odată Nicolae Titulescu despre pace: „pacea e ca sănătatea: nu vorbești despre ea decît cînd ești pe cale de a o pierde”. Poate pătim la fel și cu arta. Poate piere și ea de pe la Croce încoace. Ca pacea sau sănătatea.

CTP: Cam piere. De multe ori m-am întrebat: e vorba de umorile mele, sînt eu defetist? Nu, nu-i așa! Am încercat să fiu extrem de obiectiv și mă consider o persoană destul de rece pentru a reuși. Chiar se produce o eroziune în planul artistic. Uită-te la filme; uită-te la densitatea de filme de marcă – filme care rămîn în cinemateci și istorie –, fă un simplu calcul și vei vedea cît a scăzut această densitate. În anii ‘70 aveam, cred, de trei ori mai multe filme notabile și memorabile decît avem acum. Uită-te în teatru: în ciuda unui reviriment, există doar cîteva vîrfuri. Dar media e iar scăzută. Cantitatea de artă din lume scade, domnule! În beneficiul a altceva, pe care nu știu cum să-l numesc. Nu e kitch, cuvîntul e restrictiv. E o pseudo, dar nu știu o pseudo ce? Începem să trăim într-o Pseudonie, am eu o povestire care se cheamă așa. Se vinde pseudoarta, deși e un nonsens aici, arta este artă sau nu este deloc. În locul artei se fabrică altceva, e ca în procesele degenerative biologice în care țesutul sănătos e înlocuit cu țesut conjunctiv rigid. Procesul de alterare hepatică, de exemplu. Organul rămîne mare și frumos, dar o bucată din el devine țesut nefuncțional. Țesutul fertil al artei scade în mod vizibil și neîntîlnind de subiectivitatea mea.

Rep.: Asta se datorează în bună măsură uniformizării generate de exportul de cultură. Au observat alții înaintea mea, eu doar repet că arta se naște doar la

granița dintre tipuri diferite de cultură...

CTP: Nevoia polarității...

Rep.: Exact. Ori, iată: din Est, în numele cultivării deja trecute a diferenței, mai poate pleca un Purcărete, Vestul rămînînd să-l recunoască, dar, repet, el va fi creația contactului dintre două tipuri de cultură. Dacă însă cultura română va fi asimilată devenind ceea ce a mai fost și altădată – adică o cultură subalternă – nu mai putem spera să mai existe un Purcărete, nu crezi?

CTP: Da, mi se pare extrem de corectă continuarea și explicația date de tine; e un aspect care și pe mine m-a șocat; am scris recent un articol, e o idee care mi-a venit gîndindu-mă la legea concordanței dintre forțele și relațiile de producție, descoperită de Marx...

Rep.: Și care nu era chiar prostească...

CTP: Și care nu era prostească deloc și rămîne absolut valabilă, comunismul prăbușindu-se exact datorită acestei legi – deci Marx a avut dreptate uriaș!...

Rep.: Pentru că n-a reușit să aducă forțele de producție la nivelul noilor relații de producție în mod automat, cum a crezut, stupid și orgolios, Lenin...

CTP: Exact. Deci, după constatarea validității legii lui Marx, am încercat să merg mai departe. Am căutat să generalizez, să aflu: nu cumva există un palier superior care poate îngloba lucrurile astea, peste care legea concordanței forțelor cu relațiile de producție e un caz particular? Cred că există. Și cred că pot să enunț o lege a migrației informaționale. Toate fenomenele sociale și economice din istorie pot fi explicate prin fenomenul migrației între poli informaționali cu tensiuni diferite. De pildă, între Est și Vest: cantitatea de informație nedistribuită devenise imensă. Nu e cazul să gîndim lucrurile în termenii afectivo-ideologici (comunism sau capitalism); să le gîndim în termenii unor legi oarbe. Ca legea gravitației, de pildă. O lege ce afirmă că informația nu poate fi blocată. Ce fac, la această oră, fundamentalistii islamici? Încearcă să prezeve niște identități informaționale subdense. Dar unde e paradoxul și, în egală măsură, falsul? Păi, un șef al fundamentalistilor, nu se bărbiereste și el tot cu lame Gillett? Nu produce atentatele cu carabine semiautomate americane? Doar n-o face cu săbii și arcuiri cum a lăsat Allah! Apelăm deci la arma sofisticată, în schimb rejectăm publicitatea americană, modul de viață occidental și așa mai departe. Concluzia: aceste tentative de blocare informațională sînt sortite eșecului. Inversul unei asemenea atitudini este atitudinea japonezilor: ei au lăsat să pătrundă în țară totul și acum iată-i răspunzînd. Și fără să-și fi pierdut prin asta identitatea națională.

Rep.: Am vorbit despre toate, doar despre cartea ta n-am vorbit nimic, deși cu ea pomisem dialogul. Cui o vei adresa?

CTP: Cîtorva oameni.

Rep.: Nu crezi în surprize? S-au mai întîmplat și altora.

CTP: Nu pot să-mi refuz asta. Eu spun doar: n-o aștept. Deci, cartea, așa cum e construită... Scriitorii sînt de două feluri: cei ce se gîndesc la cititor cînd scriu și cei ce nu se gîndesc. Eu nu mă gîndesc. Discursul meu literar este unul colapsat... paranoic... nu mă interesează cine va citi și ce părere are. E un discurs intens individualizat.

Rep.: Cam pe cînd minunea lansării?

CTP: Probabil că prin noiembrie.

Rep.: Mulțumesc pentru invitație... sau mă înșel?...

CTP: Nu, sper să vii, cadrul va fi foarte restrîns, dacă asta te măgulește.

A consemnat Mircea Liviu GOGA

Cronotoc DE asfințit

Cînd atinse suprafața micuței planete, forțele îi părăsiră. Acum se odihnea, împrumutînd puțină energie de la soarele galben ce strălucea pe pajiștile verzi care se întindeau de jur împrejurul său. Simțurile îi erau amortite de oboseala totală, dar teama pe care o căpătase față de uzurpatori i le îmboldea în căutarea unui nou adăpost oricît de precar.

Își dădu seama că această lume este liniștită și descoperirea îi stîrni din nou teama. În tinerețe ținuse la o mulțime de lumi în care jocul fluxului și refluxului vieții putea fi jucat pînă la capăt. Pe vremea aceea fusese un univers pitoresc, bun pentru hoinăreli. Dar uzurpatorii nu suportau rivali în lăcomia lor fără limite. Tocmai pacea și ordinea acestui loc semnificau faptul că această lume le aparținuse.

În vreme ce capta un flux infim de energie, plin de prudență, încercă să îi simtă. Nu era nici urmă de ei. Le-ar fi decelat imediat prezența apăsătoare, ori aici nu era nici cea mai vagă urmă. Pășunile și lanurile netede se întindeau legănîndu-se către munții de la orizont. În depărtare se vedeau cîteva structuri din marmură, de un alb orbitor sub soarele ce apunea, dar erau pustii, cauza existenței lor fiind modificată pînă la condiția unui simplu decor pe această planetă abandonată. Își concentra iarăși atenția, trecu de un pîrîu și se îndreptă spre cealaltă parte a văii largi. Atunci zări grădina. Dincolo de zidurile sale joase, hectarele acesteia erau împădurite și serveau după toate aparențele drept rezervă naturală. Simțea, printre crengi și de-a lungul potecilor ei sinuoase, agitația unei importante vieți animale. Lipsea vigoarea zgomotoasă a oricărei vieți veritabile, dar abundența ei putea fi îndestulătoare pentru a-i ascunde propriile urme de forță vie în cazul unor cercetări aprofundate.

Aceste pajiști întinse erau măcar un adăpost mai bun, și el visa să se repeadă în ele, dar pericolul de a se trăda făcînd vreo mișcare îl făcu să rămînă pe loc. Își crezuse prima evadare asigurată, dar descoperirea că pînă și el se putea rătăci. Așteptă deci, încercînd să descopere urmele unei capcane întinse de Uzurpatori.

Învățase să fie răbdător în închisoarea pe care Uzurpatorii o creaseră în centrul galaxiei. Își adunase energia pe ascuns și își construise planurile evadării bazîndu-se pe incapacitatea lor de a lua o hotărîre finală. Apoi țîșnise în exterior cu un impuls care ar fi trebuit să-l ducă foarte departe, dincolo de limitele puterii lor asupra universului. Și eșuase, mai înainte chiar de a fi ajuns la extremitatea acestui braț spiralat al unei singure fortărețe galactice.

Se părea că rețeaua lor de detecție se întindea peste tot. Imensele lor linii captatoare de energie formau o plasă cu ochiurile prea fine pentru a putea trece prin ea. Stele și lumi erau legate și numai un lanț de minuni îl adusesse pînă aici. Iar acum, pierderea de energie era prea mare pentru a mai lăsa loc și altor miracole. Învățaseră prea multe de cînd fuseseră gata să-l scape din capcană.

Acum, căuta în mod discret, fiindu-i teamă să nu declanșeze vreun sistem de alarmă, dar ferindu-se și mai mult să nu descopere cumva existența unui astfel de sistem. Din spațiu, această lume oferise singura speranță în aparenta ei detașare față de

rețelele lor. Dar atunci, nu avusese la dispoziție pentru a o testa decît cîteva microsecunde.

În cele din urmă, își retrase sistemele senzoriale. Nu putuse găsi acolo nici o dovadă a momellilor și nici a detectoarelor lor. Începea să bănuiască inutilitatea tuturor eforturilor sale, dar nu putea face nimic mai mult. Mai întîi încet, apoi cuprins de un elan brusc, pătrunse în labirintul parcului.

Nimic nu căzu din cer pentru a-l lovi. Nimic nu țîșni din inima planetei pentru a-l reține. Nu dispăru nici foșnetul frunzelor și nici cîntecul păsărilor. Zgomotele făcute de animale nu încetară. Prezența sa în această grădină nu părea să fie sesizată de nimeni. Pe vremuri, acest lucru ar fi fost inimaginabil, dar acum era mulțumit. Trebuia să fie doar o umbră, al cărei drum să nu fie cunoscut sau detectat.

În vreme ce el se odihnea, ceva înaintă pe drum, dansînd din copitele care atingeau ușor covorul frunzelor moarte. Un alt ceva țîșni cu iuteală din hățurile ce mărgineau poteca.

Atenția sa se fixă asupra lor, atunci cînd apărură împreună venind de pe o potecută apropiată. Și atunci, o groază înghețată îl învălu. Primul era un iepure, care acum tocmai smulgea niște fire de trifoi în vreme ce și agita urechile lungi și dădea din botșorul său roz. Celălalt era un cerb tînăr care avea pielea presărată încă cu pete, ca un pui. Și unul și celălalt s-ar fi putut găsi pe mii de planete. Dar nici unul nu ar fi fost exact de tipul pe care îl avea sub ochi.

Era Lumea întîlnirii, planeta pe care îi descoperise pentru prima dată pe strămoșii Uzurpatorilor. Dintre toate lumile acestei galaxii bleemate, a trebuit să-și caute adăpost tocmai pe asta!

Pe vremuri, pe vremea gloriei sale, ei nu erau decît niște sălbatici, limitați la această singură lume, mergînd pe drumul lor de sălbatici. Și, cu toate acestea, avuseseră ceva deosebit, ceva care la vremea aceea îi atrăsese atenția și care îl făcuse să simtă chiar puțină milă.

Din cauza acestei compasiuni, îi învățase cîte ceva pe unii dintre ei, îi făcuse să se ridice puțin. Deoarece durata de viață a soarelui lor se apropia de sfîrșit, se legănase chiar cu visul romantic de a și-i face tovarăși și egali. Răspunsese chemărilor lor de ajutor și le oferise puțin din ceea ce aveau nevoie pentru a face primii pași chiar și către stăpînirea spațiului și energiei. Iar ei, îi răspunseseră printr-un orgoliu incredibil care nega cea mai intimă urmă de reuștință. Sfîrșise prin a-i abandona destinului lor sălbatic, plecînd spre alte lumi, pentru a duce la îndeplinire proiecte mai vaste.

Asta fusese cea de-a doua nebunie a lui. Ei progresaseră deja prea mult pe drumul ce ducea la descoperirea legilor care guvernează universul. Reușiseră chiar să evite autodistrugerea. Pusese mîna pe lumile soarelui lor și continuaseră mai departe, pînă la a-l concura în ceea ce privea lumile de care se ocupase în mod deosebit. Iar acum, aveau toate lumile, în vreme ce el nu avea decît acest spațiu minuscul, aici, pe lumea lor... îl avea cel puțin pentru o vreme.

Groaza provocată de realizarea faptului că se găsea pe Lumea întîlnirii, se mai redusese cînd își aminti cum hoardele lor crescînd posedau și abandonau lumile într-un ritm rapid, fără nici un motiv aparent. Din nou, testările sale îi arătară că aici nu era nici o urmă a prezenței lor. Începu să se destindă, întrevăzu brusc o licărire de speranță acolo unde pînă atunci nu fusese decît disperare neagră. În mod sigur, considerau că aceasta este singura planetă unde el și-ar putea căuta adăpost.

Își alungă temerile și începu să se gîndească la singura cale susceptibilă de a-i oferi speranță. Avea nevoie de energie, iar energia era disponibilă în

orice loc care nu era cuprins în rețeaua Uzurpatorilor. Aceasta se întinsese în spațiu de-a lungul mileniilor, o pierdere de energie capabilă să facă sori să explodeze sau să le înmulțească enorm numărul. Ea constituia posibilitatea lui de evadare, șansa lui de a se pregăti să-i înfrunte cu eventualitatea unui armistițiu cel puțin, dacă nu a unei victorii. Dacă ar fi avut la dispoziție măcar cîteva ore fără a fi detectat de ei, ar putea extrage și capta această energie, pentru toate nevoile sale.

Tocmai se întindea spre ea, cînd cerul bubui iar Soarele păru să se întunece pentru o clipă!

Teamă din el țîșni fremetătoare la suprafață și-l făcu, ca înainte de a se putea stăpîni, să se pună la adăpost de amenințarea cerului. Dar pentru o scurtă clipă, mai păstră încă o urmă de speranță. Poate că acesta era un fenomen provocat de propria-i căutare de energie; poate că fusese prea hămesit și se hrănise prea mult timp cu energie.

Apoi pămîntul se cutremură, și el înțelese!

Uzurpatorii nu fuseseră păcăliți. Ei știau că se găsește aici... nu-l pierduseră din ochi niciodată. Și-l urmăriseră cu obișnuita lor lipsă de subtilitate. Aterizase una din navele de cercetare, iar cercetașul va veni acum după el.

Se luptă pentru a se stăpîni, și reuși îndeajuns pentru a înghesui frica undeva în adîncul său. Apoi, cu o minuție care făcu să nu fie deranjat nici un fir de iarbă și nici o frunzuliță de pe vreo crenguță, începu să se retragă, căutînd tufișurile cele mai dese din grădină, acolo unde era cea mai multă viață. Aceasta îl putea ascunde și el ar absorbi măcar puțină energie, o forță îndestulătoare pentru a se înconjura de o subtilă aură animală care să-l poată ajuta să se piardă printre sălbăticiuni. Unii cercetași Uzurpatori erau tineri, neexperimentați. Dacă era unul dintre aceștia, va pleca fără să fi detectat nimic. Atunci, și mai înainte să apuce să-și redacteze raportul către ceilalți, poate va exista o șansă mică...

Știa că acest gînd nu era decît o dorință, nu un plan, dar se agăța de el, în vreme ce se ascundea în mijlocul hățurilor din mijlocul grădinii. Și apoi, pînă și acest vis i se spulberă.

Zgomotul pașilor era hotărît și sigur. Crengi erau rupte în vreme ce pașii se apropiau, fără să șovăie o clipă de la drumul drept. Inexorabil, fiecare pas hotărît, aducea Uzurpatorul mai aproape și animalele fugeau cuprinse de panică.

Simți ochii Uzurpatorului ațîntiți asupra sa, și încercă să scape de privirea lor. Și descoperi că odată cu frica, învățase de la Uzurpatori să se și roage; începu cu disperare să se roage la un neant pe care-l cunoștea, și nu primi nici un răspuns.

- Vino cu mine! Acest pămînt este un loc sfînt și nu poți rămîne aici. Ne-am sfătuit și ți-am pregătit un sălaș. Apropie-te și lasă-mă să te conduc acolo.

Vocea era blîndă, dar plină de o asemenea forță, încît făcu să înceteze pînă și foșnetul frunzelor.

Lăsă în cele din urmă privirea Uzurpatorului să-l învăluie, și rugăciunea din el era mută și îndreptată spre exterior... și fără speranță așa cum știa că trebuie să fie.

- Dar...

Cuvintele erau inutile, dar amărăciunea sa le făcu să țîșnească:

- Dar de ce? Eu sînt Dumnezeu!

Pentru o clipă, în ochii Uzurpatorului se citi ceva asemănător cu tristețea și mila. Apoi aceasta dispăru, și el îi răspunse:

- Știu. Dar eu sînt Omul. Vino.

În cele din urmă se înclină, fără un cuvînt, și îl urmă încet, în vreme ce soarele galben cobora în spatele zidurilor grădinii.

Și atunci fu asfințitul și dimineața celei de-a opta zile.

Din surse DIA aflăm că Liviu Radu este mult mai bun ca bucătar decât ca scriitor. Lucru verificat pe propriul stomac de *Ion Isabela, Mihail Grănescu, Sebastian Com, Adrian și Ionuț Bănuță*. În data de 5 septembrie a.c. la domiciliul inculpatului. Recomandăm călduros pentru: onomastici, euRO - COANE și PLo - COANE.

La Oțelu Roșu, concomitent cu Zilele Vladimir Colin (15-16 octombrie) vor avea loc **NOPTILE EXTATICE ALE BALANTELOR SF**. Potențiali sponsori: *Ana-Maria Negriță, Mariana Hăulică, Dana Chiorean, Adrian Bănuță, Aurelius Belei, Don Simon, Darius Luca, Liviu Surugiu*. Sponsor cert: NICU GECSE. *Să ne trăiască, să mai deal!*

Lista rămîne deschisă.

Președintele ASOCIAȚIEI FANILOR ȘI CREATORILOR DE SF "QUO VADIS?" a reușit să pice, împreună cu soția și chiar separat, concursul pentru conducere auto. E în refacere. Oare ministrul de interne știe? Cu o totală lipsă de respect subalternul cenacist Dan Coroiu posedă de două săptămîni mult doritul carnetel

Tot în refacere se află și Dănuț Ivonescu. Se pare că de o bună bucată de vreme și pentru o bună bucată a devenit anti sâniută, trecînd la schi de apartament.

Cu prilejul împlinirii frumoasei vîrste de 50 de numere (într-un viitor foarte apropiat) săptămînalul de sf, horror și fantasy - Super Nova va apare într-o nouă și frumoasă prezentare: numeroase pagini (chiar color), informații și cele mai mișto proze doar pentru noi.

Din surse sigure orientarea revistei Anticipația se va modifica cu 180° + 2.

Aul(ri) Fărășel își pregătește intens cursurile despre sf pe care - se pare - le va susține la Universitatea din Căpîraiova. Un elev silitor și-a impus a fi Tompilian Pofilescu care a promis că „voi fi de față la tragicele evenimente și vă voi ține la 220”.

Cebastian Corb - leaderul generației '90 (în materie de premii) a promis solemn și chiar cu martori că: „Să nu mai scriu eu nici un rînd dacă de la Bala Conțon mai fumez o țigară”.

Dacă am priceput noi bine - Dă Doamne! - Liviu Surugiu ne amenință cu încă 189 de povestiri.

În perioada 5-12 august, cînd noi stăteam ca pruncii prin Atlantykon, Nicu Gecse umbla prin veșnicele plaiuri ale vînațorii britanice. Remarca englezilor: am făcut un schimb echitabil, le-am dat-o pe Bridget și-am luat românașul ăsta fain! S-a întors pentru realegeri '95, '96 și '97.

DINO

Organizatorii Zilelor Vladimir Colin îi roagă pe toți cei care au trimis texte pentru concurs sau au de gînd să trimită să expedieze textele și taxa de participare - 3000 de lei, pînă la data de 5 octombrie.

Între 7-9 octombrie, la Sibiu, va avea loc Conferința ARSFAN. Informații suplimentare la telefon 6392087 - Nicu Gecse.

Editura Olimp anunță prelungirea termenului de primire a romanelor fantasy pînă la data de 15 ianuarie a.c. Informații suplimentare la tel. 6176010/1002, 3127510.

Reamintim celor interesați că romanele clasate pe primele trei locuri vor fi publicate.

Proza *Inermondul*, premiată la ATLANTYKRON 1994

PRESA PE SCURT

Curierul Național, 3 sep. '94

Se remarcă printr-o excelentă paginare. Putați citi short-story de Dragoș Anghel și Marcu Cristian, continuarea interviului din numărul trecut (se omite menționarea celor care ce dialoghează, se semnează traducere Aurel Cărășel) se continuă articolul lui Dodo Niță „Panorama benzii desenate sf românești (1964-1989)” în care se conchide că „la ora actuală nu se poate vorbi de scenariști BDSF” și ni se servește drept garnitură „Știați că...” - și dacă știam ce - iar pe post de editorial (articolul cel mai important al paginii ȘTIINȚĂ - SF, dacă ținem cont de modalitatea de paginare și de superbul desen al lui Marius Ghergu așezat în dreapta articolului - evident pentru a echilibra greutatea optică a titlului) un *Back in The Future* care ne arată importanța unui juriu, care „satisfacă majoritatea pretențiilor concurenților”.

Bineînțeles că (ne)semnatarul articolului ne avertizează că nu ne oferă soluții, pentru alegerea unui juriu, care este o treabă nasoală și cu profunde implicații morale și sociale, ci ne oferă nici mai mult nici mai puțin decât „mostre de trecut”. Aflăm că în juriile multor Consfătuiri Naționale ale Cenaclurilor de Anticipație alături de oameni de o certă valoare cum au fost/sînt - Vladimir Colin, Constandina Paligora, Alexandru Mironov, Mircea Oprea, Doru Brana, Doru Pruteanu, Lucian Ionică, Mihail Grănescu etc au fost și Maria Brăiescu (rev.ȘCIINȚEA TINERETULUI) și Ion Moraru (din partea UTC).

Acum e drept că, UTC-ul oferea premii substanțiale, iar Șciinteia

TELEX INTERN

apartine Sferistului *Gabriel Brăila*, din Brăila.

PREMIUL JURNALUL SF-ATLANTYKRON 1994 a fost acordat domnului LIVIU SURUGIU, din Roșiorii de vede, 25 de ani, student anul IV, Facultatea de Drept, București.

Este balanță, scrie de la 5 ani(!) și are/avea două restanțe.

JSF anunță un concurs de scenarii BDSF și un concurs de BDSF.

Scenariile vor fi pentru benzi desenate de max. două planșe.

Premiul va fi valoare de 5000 de lei și va fi folosit de unul dintre bdiștii generației '90.

Tineretului avea chiar o rubrică de paleoastronautică, dar fiind noi lipsiți de aceste adevărate lianturi între membri juriului, vom mai fi oare în stare să asigurăm acel „randament maxim”, „competitivitatea și obiectivitatea”? - care fac dintr-un juriu, UN JURIU, ba chiar ideea de JURIU ne gîndim acum cu îndreptățită tulburare în suflet.

Adrian Bănuță

Strict Secret nr. 228

Ne prezintă "Adevărata poveste a lui Frankenstein" de Harry Harrison, în traducerea lui Valentin Ciocșan. Aflăm cu emoție despre „cu toate că cortul”, „arta creării zombio-lor”. În aceeași pagină ni se prezintă o scurtă pseudo-știre pontoasă despre pisica-mutant care datorită excitantei combateri a șoarecilor redevine umană, uneori. Nelipsitul Aurel Cărășel abordează nonșalant onomastica vînturilor, tehnica palmuirii conjugale, realitatea personajului Robinson Crusoe și identitatea unor vizitatori mai puțin verzi. Am intrat în „stare de comotie” aflînd despre „parcul din suburbiile orașului” și că „bărbații au surprins o creatură cu cască, prin care se vedeau ochii mari, alungiți, uîtîndu-se pe fereastră. Au tras iar cu pușca și creatura a fost aruncată înapoi de recul”.

Cotidianul ZIUA publică în serial, zilnic, (începînd cu luna septembrie) proza „Tempotronul” de Cătălin Logofătu. (Primele episoade se prezintă promițător, nu știm cine-i tipu', dar aflăm).

Nicu Gecse

Super Nova nr. 43

Așa cum anunșasem din numărul trecut SN a intrat din nou la apă, sau merge pe două picioare. Texte, știri, fandomități se

Concursul de BDSF - o planșă, format A4, o copie de bună calitate.

Premiul va fi în valoare de 10000 lei, plus publicarea lucrării în JSF.

Ne-am bucura dacă ar fi de acord să fie alături de mine în juriu Dodo Niță, Victor Trifan și Lucian Dănilă.

Data de predare a lucrărilor 25 noiembrie.

Salutăm întoarcerea în țară a lui Costel Baboș.

Masa la RomCon va costa 3000 lei iar cazarea 8000. Informații suplimentare la tel 062/429484 Cristian Șerban.

Cenaclul Nova 5,5 este rugat să ne contacteze urgent în vederea realizării unui număr JSF.

Adrian Bănuță

Îngrămădesc spre disperarea realizatorilor în numai două pagini. Oricum Garda moare și nu se predă, ziceau unii.

Deși locul e strîmt, rubrica SF MEDIA propune o masă copioasă, fără calciu. Supernovistul MH trece repede peste felul 1 - JSF îndemnîndu-ne să citim, (îi înapoiem îndemnul - *SCRIEȚI BĂIEȚI, SCRIEȚI!*), cască văzînd că Aurel Cărășel semnează chiar cu numele lui în CN din 27 august, dar salută în felul lui articolul lui Nicolae Ariton despre *Under the Moons of Mars* „iată soluția pentru o bună parte din traduceri care apar la noi”.

Desert este propus Vasile Oroian cu „Nu există extraterestri” din SS nr.226. Cînd ospățul e gata urmează depănarea laudelor obținute din partea *Marei Popa*, ce și-a făcut o pomană prezentînd SN pe Radio România Tineret.

Cine mai vrea mai poate lua o porție din George Alec Effinger - „O spadasiță barbară” și A.M. Burrage - „Muzeul figurilor de ceară” - traduse de Paul Tatomir și Florin Mircea Tudor. Redactorii speră însă ca ultimele apărîții horror în Anglia să nu provoace indigestie.

Aparițiile editoriale ne amintesc că putem rămîne și flămînzi, dar mai putem subzista -cu ceva covrigei fragezi, dacă lăsăm pe tarabă - *Planeta uitată de Murray Leister*, traducere Aurel Cărășel și Alina Popov.

Un R. Quark anunță că idila polemică „cu înjurături repetate alegorice” - citat G. Ceaușu-a lui Dănuț Ivănescu i-a scandalizat la culme pe quasariști: Să știți că ăsta, iar ne suflă premiile”.

În final un text scurt și dulce - *Sala de așteptare* de Monica Șerban.

C.M.

Editorile care doresc să le fie prezentate cărțile în JSF sînt rugate să ne expedieze cîte 5 exemplare.